N:o 2 Kahdeksas vuosikerta Helmikuu 1939

SINIRISTI

Kansallispoliittinen aikakauslehti

Päätoimittaja: Björn Smeds
Toimisto (tilaukset) Puh. 35874
Toimitus: Puh. 34492
Helsinki, P. Roobertinkatu 10

Ilmestyy vähintäin kerran kuukaudessa, 8-sivuisena.
Tilataan: Toimistosta, Rautatiekirjakaupasta, Kirjavälityksestä, Postilaitoksesta, Paperi- ja kirjakaupoista.

1/1 vuosikerta . . . . 20:– mk.
1/2 vuosikerta . . . . 14:– mk.
1/4 vuosikerta . . . . 8:– mk.
Irtonumero . . . . . 2:– mk.

1889 — 1939

Juutalaisen liikemoraalin puolen vuosisadan riemujuhla Suomessa

Tämän vuoden maaliskuun 29 p:nä voivat juutalaiset Suomessa viettää huomiota ansaitsevan riemujuhlan. Silloin on nimittäin kulunut viisikymmentä vuotta siitä, kun juutalaisten solutus Suomeen saavutti ensimmäisen suuren menestyksensä.

Juutalaisia koskevan, toukokuun 27 p:nä 1782 annetun lain, §§ 13, 19 ja 20, sekä Keisarillisen Senaatin maaliskuun 29 p:nä 1858 ja kesäkuun 30 p:nä 1869 annettujen päätösten mukaan oli juutalaisilta kielletty oleskelu Suomessa. Siitä huolimatta vuosittain kasvava määrä juutalaisia, jotka olivat palvelleet venäläisissä sotajoukoissa, oli ajan mittaan jäänyt maahamme asumaan. Lopettaakseen tämän laittoman olotilan, sekä tarkoituksessa saattaa täällä oleva juutalaismäärä vähitellen vähenemään, päätti Keisarillinen Senaatti v. 1889 sikäli laillistuttaa juutalaisten täällä oleskelun, että heille annettiin lupa toistaiseksi jäädä määrättyihin paikkoihin Suomessa ja heille myönnettiin oikeus harjoittaa siellä määrättyjä, tarkoin rajoitettuja elinkeinoja. Tällä päätöksellä saivat seuraavat juutalaiset ja juutalaisperheet tuollaisen väliaikaisen ja ehdollisen asumisluvan.

HELSINGIN KAUPUNKI:
Eroitettu aliupseeri Jankel Breschinski
— „ — Simscha Drisin
— „ — Alter Figler
— „ — Joel Hächt
— „ — Leiser **Knaster**
— „ — Schmol Kleiman
— „ — Itzka Polarski
— „ — Schmol Schaibel

Virkavapautta nauttivia aliupseereita:
Peiser **Abramovitsch**
Haim Benski
Berko Brill

Itzka Buchenstein
Haim Dubinski
Moosche Engel
Mordhe **Linder**
Haim Nadbornik
Nison Oppenheim
Josel **Rung**
Abram Slovatizki
Schmol Skurnik
Mendel Vogel
Abram Wischegorodski
Hutzkel Govatin
Berko Grünstein
Mooscha Jankeloff
Josel Kavkas
Peretz Katzman
Abram Levit
Haim Maslich
Meijer Oppenheim
Hirsch Preis
Josel Sdrojeffski
Joron Strischeffski
Moscha Strosch
Josef Weintraub

Palveluslomalla olevia sotilaita:
Josel Bentkower
Itzka Kapiolowitsch
Jankel Schavlanski
Josel Fuchs
Sender **Levkowitsch**
Alvar Schulzer
Litzman Kersch
Mooscha Rakovitsch

Virkavapaa välskäri Heim Itzka Gottstein

Eroitettu soittaja Elisar Mahenberg

Virkavapaa tykistösot. Leiser Mendel Rubinstein sekä heidän vaimonsa ja lapsensa

Eroitettu aliupseeri Salomon Schaiber tahi Schaich ja vaimo sekä heidän ottolapsensa Taube ja Abram

Eroitettu sotilas Leiser Burstein lapsin.
— „ — Ber Hirschowitsch Ger ja vaimo, lapset ja lapsipuolet Kalman, Leiba, Zibka, Borsch

Eroitettu sotilas Jankel Jelen
— „ — Leiba Krephun
— „ — Joron Hasou

Aliupseerin leski Matsa Glinjanik lapsin.
— „ — Maria Lexenberg „
— „ — Inde Radziewitsch „

Sotamiehen leski Rachel Anker „
— „ — Ljuba Bernstein „
— „ — Ita Jeffkin „
— „ — Have Knoch „
— „ — Eva Mordah „
— „ — Ester Rutstein „

Sotamiehen vaimo Anna Federmesser

Sotamiehen leski Hana Knoch
— „ — Bejte Kamvass
— „ — Ita Strelzoff

Hovihammaslääkäri S. G. Bensow

Rabbiini H:ssä Abel Haima

Kirkonvartija Josel Dombrowsky

Sotamiehen poika Josel **Pergament**
— „ — Abram **Rung**

Räätäli Ilja Sahlman vaimoineen ja lapsineen

Sotilasräätäli Itzka Seliksson

Opettajia Helsingin seurakunnassa:
Rubin Benenson
Wulf Klibanoff
Hirsch Schagal
Seliks Schapira

TURUN KAUPUNKI:

Eroitettu aliupseeri Elias Geralnik

Eroitettu sotilas Haim Kraskin
— „ — Matvej Kvasanski
— „ — Nost Iraslovitsch **Sachs**
— „ — Jakob **Salutskij**
— „ — Moses Konsky
— „ — Meijer **Katz**
— „ — Abram Himilewitsch
— „ — Berk **Imiak**
— „ — Isak Urén
— „ — Isak **Zall**

Eroitettu välskäri Isak **Feinik**

Virkavap. nuor. välskäri Wulf **Nemeschanski**

Eroitettu rumpali Moses **Pergament** vaimoineen ja lapsineen

Virkavap. rumpali Leiba Abramoff Mlijinacsh tahi Miller lapsineen

Virkavap. sotilas Schachner Schlhanski lapsineen

Eroitettu sotilas Afsej Raihel lapsineen
— „ — Naftal Greisbaum ja vaimo sekä ottopoika Maisij.

Sotamiehen leski Gena Abramova **Gumpler** lapsineen

Sotamiehen leski Sara Klimtscheffskij lapsineen

Sotamiehen leski Sara Lea Weinberg lapsineen

Sotamiehen poika Haim Jakob **Linder** vaimoineen ja lapsineen

Juutal. koulun opett. Turussa Jakob Levi lapsineen

HÄMEENLINNA:

Eroitettu aliupseeri Jakob Krapiffsky
— „ — Berka Lippman

Eroit. soittaja Moses **Rosenthal**

Eroit. sotilas David Fellstein

Virkavap. sotilas Zacharias Rosenberg
— „ — David Rosenberg

Sotamiehen poika Fredrik Rosenberg
— „ — Rober Klimscheffskij
— „ — Levi Rosenberg

Rabbiini H:linnassa Abram Janzon vaimoineen ja lapsineen.

VIIPURIN KAUPUNKI:

Eroitettu aliupseeri Israel Scheinin
— „ — Girsch Bernstein

Eroitettuja sotilaita:
Salomon Eckert
Aron Eckert
Nachim Kalamanski
Itzka Domnitz
Smol Maisenstein
Mortka Graiberg
Abraham Silber
Itzka Rubinstein
Rubin Bespravannoi
Abraham Frankowitsch
Mendel Rubanowitsch
Wulf **Jakobowitsch**
Wulf Kravetz
Itzka Mester

Virkavap. sotilas Jankel Svintels
— „ — Meijer Beregoffskij vaimoin. ja lapsineen

Sotamiehen leskiä:
Scheine Lippman
Nassila Beder
Freja Rubanowitsch lapsineen

Sotamiehen vaimo Riska Mijtnih

Lakkiseppä Saul Kuschakoff

Kauppakirjanpitäjä Isak Kuschakoff

Rihkamakauppias Itzka Rubanowitsch

Rabbiini Viipurissa Jevna Beilin

Hatuntekijä Leibe Schmuloffski

Räätäleitä:
Leibe Wagenheim
Salomon Weikkanen
Moses Levin Jakobsson

Kultasep. oppipoika Moses Weikkanen

Verhoilijan oppipoika Josef Weikkanen

Tampereen kaupunki: Eroit. aliups. David Michailoffskij lapsineen

Haminan kaupunki: Lakkiseppä Hannes Warzabu vaimoineen ja lapsin.

Sortavalan kaupunki: Lakkiseppä Salomon Manteuffel

Suistamo tahi Impilahti, kylä: Tilanhoitaja Lasar Borisovitsch Klenskij

Kuopion kaupunki: Lakkiseppä Michelzick Haimovitsch Ilupin tahi Schmodt vaimoineen ja lapsineen

Eroitettu välskäri Michel David Scher

Nikolaistad: Eroitettu rumpali Moses **Leffkowitsch** vaimoineen ja lapsin.

Kokemus on nyttemmin osoittanut, ettei Suomessa oltu silloin riittävän tietoisia siitä, että juutalaisilta suuressa määrässä puuttuu useimmille muille kansoille luonteenomainen säädyllisyystunto. Juutalainen on paljon suuremmassa määrässä kuin kukaan muu "kansallismielinen", sikäli, että hän pysyy äärettömän sitkeästi kiinni erikoisomalaatuisuudessaan, joka perin pohjin eroittaa hänet muista kansoista. Hän voi kyllä "mukautua" isäntä-kansaansa sellaisessa ulkonaisessa mielessä, joka auttaa häntä edistämään aineellisia tavoitteitaan. Hän oppii helposti isäntäkansan kielen. Salatakseen juutalaisen syntyperänsä hän ehkä suomentaa sukunimensä ja antaa ehkä samasta syystä kastaa itsensä kristinuskoon. Mutta moraaliansa hän ei muuta. Jos hänet heitetään ovesta ulos, niin hän hiipii heti toisesta ovesta sisään — taikka sitten ikkunasta. Ja jos hänelle hiemankin raotetaan ovea, niin hän pureutuu heti kynsin hampain kiinni. Keisarillisen Senaatin edellämainittuun päätökseen liittyvät ehdot ja rajoitukset joutuivat pian unohduksiin, ja väliaikaiseksi tarkoitettu oleskelu muuttui vähitellen ja huomaamatta pysyväiseksi.

Aluksi keskittyi juutalaisten liiketoiminta etupäässä niin sanottuun "narinkkaan" Helsingissä ("na rinke" merkitsee venäjänkielellä "markkinoilla"). Tämä sijaitsi alkujaan siinä paikassa, missä nyt on Suomen Pankki ja siirrettiin sittemmin n.s. Kampin torille. "Narinkan" muodostivat, kuten muistettanee, pienet, pitkissä riveissä rinnakkain olevat myymälät, muistuttaen Itämaissa joka nurkassa olevia "basareja". Kampin torin "narinkasta" juutalaisten liiketoiminta sitten vähitellen levisi sen lähellä oleville kaduille, etenkin meidän varsinaiselle "Judengasselle" — Heikinkadulle — ja edelleen Isolle Roobertinkadulle, Fredrikinkadulle, Annankadulle, Esplanaadillekin j.n.e.

Viime aikoina ovat maahamme tuolla tavalla soluttautuneiden juutalaisten jälkeläiset alkaneet tunkeutua myöskin muille kuin vaate- ja romukauppiaiden ammattialoille. Heitä tavataan jo lakimiesten, lääkäreiden, finanssimiesten, pörssikeinot-

telijoiden, tukkukauppiaitten y.m. joukossa. Mielenkiintoista on, että juutalaisen soluttautumisen toteuttamismuoto on tässä suhteessa säilynyt samanlaisena kautta vuosituhansien. Samanlainen oli asian kehitys vanhassa Egyptissä, vanhassa Babylonissa, vanhassa Roomassa, niin kuin myöskin sittemmin Espanjassa, Englannissa, Ranskassa, Venäjällä, Saksassa ja Yhdysvalloissa — lyhyesti sanoen kaikissa maissa ja kaikkina aikoina.

Periaatteessa ei tietenkään olisi mitään pahaa sanottavaa itse siitä seikasta, että joku määrätty ihmislaji saavuttaa suuremman hyvinvoinnin ja korkeamman yhteiskunnallisen aseman, ellei toinenkin seikka olisi niinikään säilynyt kautta aikojen samanlaisena: Juutalaisten elpyminen on joka taholla paljon suuremmassa määrässä kuin kenenkään muiden elpyminen kantanut säädyttömyyden, petollisuuden, koronkiskonnan, huijausten, äärettömän häikäilemättömyyden ja loisluonteisen toiminnan leiman. Ja sen tähden onkin juutalaisten solutus aina ja kaikkialla, ennemmin tai myöhemmin, muodostunut asianomaiselle isäntä-kansalle vaivaksi ja vaaraksi, joka lopuksi on aiheuttanut reaktion ja johtanut juutalaisten maastakarkoittamiseen. Ihmiskunnan historiassa on tästä esimerkkejä yllin kyllin, kun taas päinvastaisesta, parempaan suuntaan menevästä kehityksestä ei ole yhtään esimerkkiä.

Meidänkään maamme ei ole tästä säännöstä mikään poikkeus. Asian ydin on vain, että olemme nyt vasta ensimmäisen kerran saaneet tutustua juutalaisten solutukseen, joka meillä lisäksi on vielä vain alkuasteellaan.

Juutalaiset itse voivat mitä suurimmalla tyydytyksellä luoda katseensa tässä kyseessä olevaan viisikymmenvuotiskauteen. Entisten "venäläisten" sotilaitten, aliupseerien ja rumpalien sekä niitten toimeliaiden vaimojen ja leskien jälkeläiset ovat kohonneet alkuperäisestä proletaarisesta ympäristöstään Liettuan ja Puolan ghettoissa ja kehittyneet hyvinvoiviksi "Suomen kansalaisiksi". Jos Suomessa nyt asuvat juutalaiset julkaisisivat tästä kehityksestään riemujuhlajulkaisun, niin siinä varmastikin toistettaisiin mainostarkoituksessa vanhaa lausepartta "tuloksista", jotka on saavutettu "juutalaiskansalle luonteenomaisella rehellisellä ahkeruudella ja uutteralla työllä". Mutta tällä asialla onkin valitettavasti liiankin vahva varjopuolensa. Juutalaisten elpymisen historiassa maassamme emme tapaa ainoastaan petollisten vararikkojen, liikekirjojen väärentämisien, koronkiskonnan ja epäiltävien keinottelujen pitkää sarjaa, vaan meidän täytyy lisäksi todeta, että yksi kaikkein suurimmista tullikavallusjutuistamme on tapahtunut miltei kokonaan Davidin tähden merkeissä.

Surullisen kuuluisana "lisenssien" aikakautena tapahtui monta kummallista asiaa. Vaatetehtailijoille myönnettiin kahvilisenssejä ja kahvin kauppiaille vaatelisenssejä. Siihen aikaan saivat hyvin monet juutalaiset runsaasti vaatetavaroiden tuontilisenssejä. Tässä yhteydessä mainittakoon, että lisenssiviraston päällikkönä silloin toimi yli-insinööri W. M. J. Viljanen, joka "beviljasi" lisenssejä juutalaisille niin innokkaasti, että hänelle annettiin lempinimi "Beviljanen". Todistukseksi siitä, että on ainoastaan "tyhjää puhetta", kun väitetään vapaamuurariuden olevan Juudaan suurvallasta riippuvaisena, olkoon mainittu, että samasta W. M. J. Viljasesta sittemmin tuli erittäin korkea vapaamuurarimestari, mihin arvoon hänet ylensi maahamme saapunut amerikkalais-juutalainen vapaamuurari. Älkäämme myöskään unhottako, että ensimmäinen suuri viljaerä, joka vapaussodan jälkeen saapui maahamme, sallittiin tuoda suomalaiseen satamaan vasta sen jälkeen, kun oli annettu eräitä takeita juutalaisten oikeuksien suhteen Suomessa.

Myöskin kyseessä olevat vaatetavarat saapuivat kyllä hyvässä järjestyksessä Turkuun. Mutta sen sijaan, että juutalaiset olisivat rehellisesti suorittaneet niistä tullimaksut, laskivat he "rehellisellä ahkeruudella ja uutteralla työllä" luodulle rikkaudelleen hyvän perustan "pimittämällä" valtiolta tullimaksut.

Jahve, juutalaisten jumala, lienee tuolla hetkellä oleskellut ulkomaanmatkalla, koska hänellä ei ollut tilaisuutta puuttua asiaan ja pelastaa "valittuja" — petureitaan.

Marraskuun 4 p:nä 1924 julkaisi nimittäin Turun raastuvanoikeus tätä suurta kavallusjuttua koskevan päätöksensä. Esitämme tässä luettelon niistä henkilöistä, joihin tuomio kohdistui.

Henkilö	*Sakon määrä*
A. **Katz**	3,000:—
Salutzki	20,000:—
O. Salenius	3,000:—
E. Söderholm	900:—
P. **Feinik**	5,000:—
R. Ekman	6,000:—
H. **Engel**	2,250:—
E. Matsoff	3,200:—
B. Blaugrund	4,500:—
A. Kotschak	2,000:—
M. Kotschak	7,500:—
E. **Jakobowitsch**	7,500:—
B. Nemeschansky	6,000:—
C. Holm	5,500:—
S. Blomvist	400:—
A. Färdig	5,000:—
A. **Zall**	6,000:—
M. **Pergament**	4,000:—
B. **Linder**	4,000:—
G. Simola	7,200:—
A. Stiller	4,500:—
E. Inchmo	600:—
E. **Pergament**	5,000:—
A. **Imjak**	2,500:—
L. **Knaster**	4,000:—
H. Hyvärinen	500:—
D. **Gumpler**	6,000:—
J. **Linder**	6,000:—
P. **Rosenthal**	6,000:—
Hirsch **Rung**	3,000:—
Veitzman	1,000:—
A. Johansson	18,000:—
Abramowitsch	1,800:—
A. Mattsoff	1,800:—
H. Sverdloff	3,000:—
L. **Sachs**	900:—
P. Pehrsson	1,200:—
R. **Rosenthal**	1,500:—
E. Inberg	1,500:—
Sokoloff	400:—
E. **Rosenthal**	1,500:—
S. Reivonen	1,200:—
J. Kjisik	4,500:—
Inselman	1,200:—
H. Schröder	400:—
Maurin	900:—
A. Aho	900:—
Kamtsan	500:—
M. **Rung**	1,500:—
H. Åkerman	15,000:—
M. Leffkowitsch	1,500:—
Stackelberg	1,000:—
U. Lindquist	3,860:—
J. Saarikko	1,000:—
V. Malmberg	4,000:—
I. Lindroos	800:—

Henkilö	*Korvauksen määrä*
Salutskij	3,805,783:37
Katz	622,980:—
E. Söderholm	30,897:95
P. **Feinik**	531,950:40
R. Ekman	1,424,022:15
H. **Engel**	367,747:10
Esaija Kalmar Matsoff	616,255:20
B. Blaugrund	481,880:30
Alter Kotschak	73,704:40
Moses Kotschak	551,334:85
E. **Jakobovitsch**	246,350:—
Benj. **Nemeschansky**	222,270:95
A. Holm	30,700:—
A. Färdig	101,569:—
A. **Zall**	231,513:33
S. Blomqvist	2,530:—
Meyer **Pergament**	
Bernhard **Linder**	395,902:01
G. Simola	621,541:—
A. Stiller	613,487:40
E. Inchmo	2,457:—
Elias **Pergament**	592,959:10
A. **Imjak**	53,876:90
Intelmann	54,926:—
A. **Knaster**	741,903:90
Lydia Hyvärinen	134,900:—
H. Schröder	3,150:—
David Gumpler	1,403,644:65
Josef **Linder**	445,746:12
Kamtsan	16,590:—
Veitzman	78,820:—
Vilhelmina Johansson	1,500:—
Abramowitsch & Abraham Salomon Matsoff	47,859:75
H. Sverdloff	28,474:—
Moses **Rung**	26,574:—
J. Lindroos	65,213:50
Feinik	5,195:50
Zall	60,019:—
H. Åkerman	1,375,117:67
A. **Sachs**	35,841:—
P. Pehrsson	7,660:—
M. **Leffkovitsch**	55,945:80
Raf. **Rosenthal**	78,882:03
H. Lindqvist	4,837,999:94
	402,097:50
Knaster	696,903:20
Katz	41,900:—
Jakobowitsch	14,900:—
Elias **Pergament**	592,959:10
Salutskij	2,938,120:14
Gumpler	29,910:—

Lähenevien eduskuntavaalien johdosta

T. v. tammikuun 19 päivänä kirjoitti Suomen Sosialidemokraatti pääkirjoituksessaan m.m.:

"Suurpoliittinen asennoituminen juuri näiden (s.o. "kansanrintaman") tunnusten ympärillä syssää monet muut kysymykset syrjään siinä määrin, että kansalaiset tekevät ratkaisunsa pääasiassa niitä silmälläpitäen.

Tämä johtaa puolestaan siihen, että demokraattisten puolueiden, jotka eivät välillisestikään halua heikentää demokratian puolustusvoimaa maassamme, ainoa mahdollinen paikka on *toistensa rinnalla, ilman että mikään ryhmä silti luopuisi omista käsityksistään muissa asioissa.* (Kurs. meidän). Sen ei tarvitse liioin merkitä, ellei sitä katsota jossain muodossa tarpeelliseksi, mitään yhteistä vaaliliittoa, mutta se tekee kyllä tyhjäksi kaikki puuhailut sellaisten "porvarillisten" taikka "valkoisten" rintamien muodostamisesta, mistä sameissa vesissä kalastelevat piirit edelleen näyttävät haaveilevan."

Pääkirjoituksen otsikko oli "Rintamat ja tavoitteet". Suomen Sosialidemokraatin rintama on niin sanottu "kansanrintama". Entä sen tavoitteet? Niitä on tunnetusti kaksi: yksi, joka tuodaan julkisuuteen vaalisyöttinä ja toinen, jota säilytetään toistaiseksi "takataskussa". Milloinka se otetaan takataskusta esille, riippuu vaalien tuloksesta. Jos vaaleissa muodostuu marxilainen enemmistö, niin se otetaan esille melko pian vaalien jälkeen. Muuten se jätetään toistaiseksi vielä takataskuun.

Minkälaisiksi nuo takatasku-tavoitteet sitten osoittautuisivat, jos ne otettaisiin piilopaikastaan esille? Siitä eivät nuo takataskun haltijat kylläkään ilmoita muille yhtään mitään. Sillä jos ne nimittäin olisivat sellaiset, että ne sietäisivät päivänvaloa, niin eihän niitä silloin säilytettäisikään takataskussa.

Joka tapauksessa ne ovat siis luonteeltaan aivan toisenlaiset kuin mitä nuo "asianomaiset" haluavat meidän olettavan. Mutta vielä paljon tärkeämpää on, että niitten käytännölliset tulokset tulisivat sitä paitsi olemaan myöskin aivan toisenlaiset kuin mitä he itse olettavat — paljon kohtalokkaammat ja tuhoisammat kuin he jaksavat kuvitellakaan. He viittaavat kernaasti Ruotsin esimerkkiin, mutta tässä asiassa ei Ruotsi kelpaa meille ollenkaan esimerkiksi. Sillä välittömästi meidän itäisen rajamme takana sijaitsee maamme itsenäisyydelle ja yhteiskuntarauhalle alituisesti nurjamielinen valtio, jonka asukasluku on lähes 60 kertaa maamme asukasluku, ja jonka valtiaat avoimesti ilmoittavat haluavansa taivuttaa kaikki maat ikeensä alle, eivätkä siis tule jättämään hyvälkseen käyttämättä yhtäkään tilaisuutta sanotussa mielessä sekaantua tavalla taikka toisella meidän sisäisiinkin oloihimme.

Suomen Sosialidemokraatin vaalitunnus on yksinkertainen ja selvä. Se on tunnetun lauseen "erikseen kulkea, yhdessä taistella" muunnos, vaalitaisteluumme sovelutettuna. Mikäli tämä tunnus johtaisi marxilaiseen enemmistöön, niin syntyisi meillä olotila, jossa olisi turhaa enää puhuakaan eri puolueittemme välisistä mielipiteitten eroavaisuuksista, olipa sitten kysymys ulko-, sisä-, talous-, kieli- tai mistä muusta politiikasta tahansa.

Sentähden on siis nyt ennen kaikkea muuta toimittava niin, että säilytämme itsellemme vastaisuudessakin edes mahdollisuuden jatkuvasti pohtia noita viimemainittuja kysymyksiä. Ensi vaaleihin on lähdettävä *yhdellä ainoalla* päätunnuksella, joka ratkaisevasti määrää jokaisen kansalaisen suhteen vaaleihin: *Ei marxilaista enemmistöä!* Toisin sanoen: yhtä yksinkertaisella ja selvällä tunnuksella kuin marxilaisetkin. Tässä yhdessä pääkysymyksessä nimittäin täytyy kaikkien vetää samaa köyttä, olipa heillä sitten muissa kysymyksissä toisistaan kuinka suuresti eroavia mielipiteitä tahansa.

Olkaamme tällöin heti alusta asti selvillä siitä, ettei ennen vaaleja enää voida saada kieron propagandan sokaisemia marxilaisia järkiinsä. Se on myöhemmän, vaalien jälkeen suoritettavan valistustyön tehtävänä. Nyt on ponnistukset keskitettävä kahteen suuntaan: itsekunkin oman puolueensa jäseniin ja "maamme suurimpaan puolueeseen", s.o. niihin, jotka eivät ole tähän mennessä ottaneet ollenkaan osaa vaaleihin. Niihin marxilaistenkin propaganda nyt kohdistuu.

Siniristi ei edusta mitään puoluetta. Sentähden se voikin osoittaa tämän selvän tunnuksensa kaikille isänmaatamme todellakin rakastaville miehille ja naisille. Tuon yhden köyden yhteinen vetäminen ei estä mitään ryhmää ajamasta, vanhaan tapaan sa, kaikkia mahdollisia erikoisasioitaan. Eikä kenenkään tarvitse edes tätä yhteistoimintaa "johtaa" — asia on näet niin yksinkertainen, että se itse puhuu omasta puolestaan. Riittää, kun jokainen ryhmä ja henkilö — vanhan roomalaisen, Caton tapaan — joka tilaisuudessa, alituisesti ja leppymättä aina liittää vaalipropagandaansa sanat: **„Muuten olemme sitä mieltä, että marxilaisen enemmistön syntyminen eduskuntavaaleissa on torjuttava".**

Sen voi toistamistaan toistaa Uusi Suomi yhtä hyvin kuin Hufvudstadsbladet ja Siniristi yhtä hyvin kuin "Kustaa Vaasa". Mutta pelkkään painettuun sanaan ei ole tässä asiassa paljonkaan luottamista. Ne, jotka eivät ole huolineet vaivaantua vaaliuurnoille, eivät vaivaantune myöskään lukemaan sanoma- ja aikakauslehtiä. Ennen kaikkea tarvitaan tässä asiassa henkilökohtaista propagandaa, yksilöstä yksilöön, pienintäkin kylää ja nurkkaa myöten. Täyttäköön siinä jokainen valveutunut kansalainen velvollisuutensa!

Kamtsan	16,590:—
Veitzman	78,810:—
Malmberg	6,741,379:63
Feinik	313,735:80
Gumpler	1,280,574:40
Simon **Rosenthal**	1,576,585:15
Beij. **Nemeschansky**	48,848:35
Zall	287,740:23
Josef **Linder**	73,493:70
Simola	36,191:10
Meyer **Pergament**	279,296:01
Bernh. **Linder**	
Katz	8,000:—
Raf. **Rosenthal**	78,882:03
Ekman	589,208:08
Salutskij	137,070:—
Alter Kotschak	18,984:40
Hirsch **Engel**	250,946:40
Imjak	107,206:90
Hirsch **Rung**	105,359:02
Blaugrund	351,626:90
Sverdloff	28,474:—
Moses **Rung**	26,574:—
Korvattavaksi tuomittu kokonaismäärä:	
n. 27.000.000 markkaa.	

Tässä niinkuin edellisessäkin luettelossa on painettu lihavilla kirjasimilla kaikki ne sukunimet, jotka ilmestyvät molemmissa luetteloissa.

Vertaamalla tämän perusteella toisiinsa näitä kahta luetteloa näkee ilman muuta, mihin se johtaa, kun joku maa raottaa oveansa juutalaisten solutukselle.

Suomessa asuu, paitsi juutalaisia, paljon muitakin ulkomaalaisia: ruotsinmaalaisia, saksalaisia, englantilaisia, venäläisiä y.m., ja niistäkin on moni aikojen kuluessa otettu Suomen kansalaiseksi. Mutta määrättynä ryhmänä eivät mitkään viimemainituista ole antaneet aihetta vastaavaan vertailuun.

Tämä vertailu paljastaa meille "lainkuuliaisen ja työteliään" juutalaiskansan todelliset kasvot. Suomessa ei ole kuin muutama tuhat juutalaista, mutta koska nämä kasvot ovat sellaiset, joiksi ne ovat osoittautuneet, niin siitä seuraa, että sanottu luku on juuri yhtä monta tuhatta liikaa.

Niin kauan kuin juutalaiset pitävät kaikkia ei-juutalaisia "Gojim"eina, joiden pettäminen on heidän "uskonnollinen" velvollisuutensa, ei voida odottaa juutalaisista tulevan todellakin kunnollisia ja rehellisiä kansalaisia missään maassa, joka osoittaa heille vieraanvaraisuutta. Päinvastoin kokemus kauttaaltaan osoittaa, että heidän vaikutuksensa on muodostunut sitä turmiollisemmaksi, kuta paremmin heitä on kohdeltu. Siellä, missä he ovat saavuttaneet suurimman vaikutusvaltansa ja todellisen valta-aseman — kuten Weimarin Saksassa, Ranskassa ja USA:ssa, heidän petolliset ja rikolliset vehkeilynsä ovat paisuneet sellaisiin mittasuhteisiin kuin Stavisky-, Barmat-, Kutisker-, Hanau-, Pathé-Nathan, Insull- y.m. samankaltaisten juttujen. Tämä todistaa ehdottoman selvästi, ettei suinkaan juutalaisiin kohdistuneet vainot ja niistä johtuva hätä ole heidän rikollisuutensa juurena, vaan että se on heillä v e r e s s ä ja rehoittaa

Oxfordliike - yläluokan pelastusarmeija

Juuda pyrkii hallitsemaan hajoittamalla

Väärät profeetat käyttävät säännöllisesti hyväkseen ihmisten luonteenomaista mystiikan ja henkisen huumauksen kaipuuta, johtamalla sitä kaikenmoisilla mainostempuilla vääriin uomiin, hämäräperäisten päämäärien edistämiseksi.

Juutalaisten taktiikka on tässä suhteessa lyhyesti sanottuna: Heille itselleen Talmud — kristityille v ä ä r e n n e t t y kristinusko. Tämän todistaa m.m. Martti Luther, joka kirjoittaa juutalaisista:

> "He ovat oikeita valehtelijoita ja verikoiria, jotka alusta alkaen ja jatkuvasti ovat lakkaamatta kieroilla lauseillaan väännelleet ja vääristelleet Pyhää Kirjaa."

Esimerkkejä tästä juutalaisten taktiikasta voidaan luetella miltei loppumattomiin:

Jesuiittain veljeskunnan perustivat pääasiassa juutalaiset. Vuonna 1545 alkoi Trientissä kirkolliskokous, tehtävänään m. m. saada aikaan sovinto katolisen ja lutherilaisen kirkon välillä, uudessa, tosikristillisessä hengessä. Kokousta venytettiin vuoteen 1563 saakka, ja silloin oli jo osanottajista suurin osa juutalaisia, jotka saivat kokouksen päättymään — tyhjiin. Kristityn maailman yhdistäminen oli torjuttu, ja Lutherin alkuunpanema yleismaailmallinen uskonpuhdistus keskeytetty puolitiehensä. Meidän aikanammekin ovat juutalaiset taas ahkerasti mukana puuhailemassa n.s. "ekumenilaisuutta" — tietenkin samassa vanhassa salaisessa tarkoituksessa, nimittäin ettei asiasta tulisi mitään.

Tärkeänä "valttina" on juutalaisilla näissä hajoittamispuuhissaan aina ollut itsensä esittäminen muka "valittuna" kansana — huolimatta siitä, ovatko he jo tehneet parannuksen vai eivätkö! Tämän ovelan temppunsa he ovat onnistuneet syvästi soluttamaan meidän valtionkirkkomme papistoonkin. Vuonna 1938 Loviisan kaupungissa pidetyssä kristillisessä ylioppilaskokouksessa julisti sikäläinen rovasti Arnold Schalin:

"Israelista tulee pelastus. Niissä maissa, joissa Raamattu on kansan kirjana, ei saa pitää juutalaisia muukalaisina."

Vielä paljon voimakkaampi on juutalaisten henkinen solutus kaikenmoisissa vapaissa seurakunnissa ja lahkoissa; metodistit, baptistit, helluntaiystävät y.m. sellaiset ovat suuressa määrässä juutalaisen hengen vaikutusvallan alaisina. Hyvin tavallista on nykyään, että kannetaan "kollektia" juutalaisten — maailman rikkaimman kansan jäsenten — hyväksi, joskin puhutaan vain "poliittisista pakolaisista".

Uskonnollisen keinottelun suurimpana mestarina ilmestyy pelastusarmeijan perustaja, "kenraali" William Booth. Hänen äitinsä oli juutalaisnainen. Hänen veljensä, John Wilkes, murhasi huhtikuun 4 päivänä v. 1865 Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen presidentin, Abraham Lincolnin, neekeri-orjuuden lopettajan. Tuon maailmankuulun järjestön juutalainen henki ilmenee ehkä selvimmin siinä tosiasiassa, että kaikki järjestön varat ovat sen johtajan h e n k i l ö k o h t a i s t a o m a i s u u t t a — siinäpä vasta "johtajaperiaate". Vuonna 1928 oli tämän omaisuuden arvo jo noussut 8.500.000.000 Suomen markkaa vastaavaan määrään. Epäilemättä pelastusarmeija tekee käytännössä paljon "hyvää" — toisilta ihmisiltä kerätyillä rahoilla — mutta onko milloinkaan saatu julkisuudessa nähdä minkäänlaista tilitystä siitä, paljonko rahoja käytetään hyväntekeväisyyteen ja paljonko suomalaisten antamia rahoja lähetetään pelastusarmeijan piäämajaan, joka sijaitsee Lontoossa? Pelastusarmeijan monta vuotta Suomessa toimineen johtajan — "eversti" Theodor Fredrik Westergaard'in äiti oli Bolette Bendixen-niminen juutalaisnainen.

Juutalaiselle solutukselle on myöskin ominaista, että pyritään "salakuljettamaan" kristittyjen järjestöihin vanhoja, puhtaasti juutalaisia piirteitä. Jotkut lahkot pitävät juutalaisten tapaan pyhäpäivänään lauantain, eikä sunnuntain. Viime kesänä vieraili Suomessa muuan Aron Andersson-niminen "Kongo-lähetyksen saarnaaja", joka m.m. pani eräässä elokuvateatterissa toimeen amerikkalais-neekeriläismallisen "keskiyön hartaushetken". Muutamien lahkojen jäsenet taas seuraavat tarkoin juutalaisten ruokasääntöjä, kieltäytyen esimerkiksi syömästä sianlihaa, jäniksenlihaa, kalaa ilman suomuja j.n.e.

Uusin villitys uskonnollisella alalla — juutalaisen Frank Buchmanin perustama n.s. "Oxford-liike" — ei päämääränsä suhteen poikkea edeltäjistään. Se eroaa niistä vain sikäli, että koska se kääntyy sivistyneistönkin puoleen, niin on ollut tarpeellista tavallista taitavammin verhota siinä piilevä juutalaisten pukinsorkka. Ensinäkemältä Oxford-liike näyttää oppiensa suhteen erikoisen kauniilta, viattomalta ja puhtaaltakin. Sen mainostemputkin ovat niin sanoaksemme "hienostuneita". Sentähden juuri korkeasti sivistyneetkin hen-

---

sitä runsaammin kuta enemmän vapautta, hyvinvointia ja valtaa juutalaiset saavuttavat.

Kansainvälisen kansan — juutalaiskansan — ongelma on kaikille maailman kansoille yhteinen, ja sen ainoa oikea ratkaisu on: siirtykööt kaikki juutalaiset asumaan itse ostamaansa siirtolaan.

Väite, että uusi Saksa muka "haluaisi vainota" juutalaisia, on itse juutalaisten ja heistä riippuvaisen sanomalehdistön levittämä m a a i l m a n v a l h e. Saksa pyrkii aivan yksinkertaisesti — tarpeen vaatiessa pakkokeinoillakin — toteuttamaan Saksassa olevien juutalaisten suhteen tämän ainoan oikean ratkaisun.

Mikään maa, joka todellakin tahtoo huolehtia omasta tulevaisuudestaan, ei voi olla seuraamatta tätä esimerkkiä.

Sillä ensinnäkin: missä ei ole juutalaisia, siellä ei tietenkään voida juutalaisia vainota. Tämä on siis paras tapa suojella juutalaisia kaikelta vainoamiselta ja siis heille itselleenkin paras mahdollinen ratkaisu.

Ja toiseksi: alhaisempi liikemoraali voittaa aina kilpailussa korkeamman liikemoraalin kanssa. Missä juutalainen liikemoraalittomuus saa vapaasti rehoittaa, siellä juutalaiset a i n a rikastuvat isäntä-kansansa kustannuksella. Ja lisäksi pakottaa juutalainen kilpailu isäntä-kansan alentamaan oman liikemoraalinsa samankaltaiselle alhaiselle tasolle. Ja juuri siihen juutalaiset pyrkivätkin. Toisaalta he voivat näet silloin vedota lauseeseen: "ei muilla verho paremp' ole lainkaan." Toisaalta taas juutalaiset tietävät, että heillä tulee aina olemaan tässä suhteessa yliote taattuna, koska ei-juutalaisten luonne ja omatunto aina estävät heitä menemästä moraalittomuudessa yhtä pitkälle kuin mihin juutalainen on "tarpeen vaatiessa" valmis.

Mutta uudessa, omassa maassaan tulevat juutalaiset luonnon pakosta sovelluttamaan moraalittomuuttansa vain toisiinsa, koska heillä muita uhreja ei siellä ole. Ja tämä on ainoa keino, joka ajan mittaan voi johtaa juutalaisia kehittämään paremman moraalin.

Siis: suhtautukaamme täydellä ymmärryksellä uuden Saksan politiikkaan maailmanjuutalaisuuden suhteen ja ryhtykäämme itsekin taivuttamaan juutalaisia siirtymään maastamme johonkin heidän omaan siirtolaansa.

kilöt menevät helposti ansaan, eivätkä huomaa mistä on kysymys, ennen kuin ovat jo joutuneet tarkoitetun huumauksen valtaan Ja mistä on kysymys? Aivan samasta asiasta kuin muissa samankaltaisissa tapauksissa: estämästä kokoomusta jalojen aatteiden lippujen alla perustamalla kilpailevan liikkeen, joka houkuttelee puoleensa osan niistä, joiden kaikkien pitäisi yhtyä.

Oxford-liikkeen julistuksia tutkittaessa huomaa helposti, ettei niissä olekaan mitään tavallisesta kristillisyydestä poikkeavaa, johon mahdolliset moitteet liikettä vastaan voisivat kohdistua. Kristillisyyden, yleisen siveysopin ja ihmisystävyyden periaatteisiin on vain liitetty tavanmukaisia juutalaisia mainos- ja huumaustemppuja. Kun pelastusarmeija on omaksunut mainosmuotonsa sotilaalliselta alalta, houkutellen siten alaluokan yksinkertaisia aineksia helmaansa komeilla vormuilla ja hauskalla musiikilla, niin Oxford-liike jäljittelee yläluokan seuraelämän ja parlamentarismin ulkomuotoja, jotka vetävät sivistyneistönkin jäseniä puolelleen. Mainoskeinona käytetään ahkerasti ''tunnettuja'' nimiä, ja sellaisille, jotka omasta mielestään eivät ole vielä riittävästi ''tunnettuja'', tarjoaa Oxford-liike lisää mainontaa. Sentähden löydämmekin Oxford-liikkeen riveissä niin runsaasti kaikenmoisia kirjailijoita, taiteilijoita, poliitikkoja y.m.s., jotka ovat sellaisen lisämainonnan tarpeessa. Luonnollista on niinkään, että naisväkeä on joukossa paljon — milloinkahan Eeva puuttuisi sieltä, missä houkuttelee jokin ''pikantti uutuus''?

''Tosidemokraattisesta'' luonteestaan huolimatta on Oxford-liikkeellä salainen ''sisärenkaansa'', jonka jäsenten joukossa tietysti juutalaisilla on eniten sanomista. Hiljattain onnellistutti tässä ominaisuudessa juutaalis-ruotsinmaalainen kirjailija Sven Stolpe maatamme läsnäollollaan. Hän oli vaivaantunut tänne hakemaan esille Jumalan Suomea varten laaditun suunnitelman — josta tietysti oman kansamme hengen suurmiehet viime 1000 vuotena eivät liene olleet pienessäkään määrässä tietoisia?

Jokaiselle järkevälle ihmiselle ovat Oxford-liikkeen mainos- ja huumaustemput ilman muuta sekä vastenmielisiä että naurettavia. Niitä on jo niin laajalti kuvattu päivälehdistössämme, ettei meidän tarvitse niihin sen enemmän kajota. Jos ne taas kuoritaan liikkeestä pois, mikä jää silloin jälelle? Jälelle jää — kristinusko, siveelliset periaatteet ja ihmisystävyys sellaisina kuin ne on jo kauan tunnettu ja todettu ilman mitään Oxford-liikettäkin. Tässä mielessä Oxford-liike siis on tarpeeton, ja sikäli kun se hajoittaa oikeiden periaatteiden kannattajia juutalaisten valtapyyteiden edistämiseksi, se on erittäin vahingollinen. Kenenkäänhän ei tarvitse luopua kristillisyyden, siveyden ja ihmisystävyyden periaatteista sellaisina kuin Oxford-liike on niitä ajavinaan, vaikka hän luopuisikin liikkeen käyttämistä mainos- ja huumaustempuista, jotka ovat vain omiaan turmelemaan ja käyttämään vääriin tarkoituksiin itse noita yleviä periaatteita.

Huumauksen valtaan joutuneita ei järkipuheella saada malttiinsa. Yhtä hyvin voisi yrittää puhua järkeä juopuneille. Ehdotamme, että kirjailija Jarl Hemmer laskisi seuraavalla kerralla ammeeseensa vieläkin kylmempää vettä. Se voisi ehkä jonkin verran auttaa ja virkistää. Mutta kaikkia, joihin tuo juutalaishumpuuki ei vielä ole tarttunut, neuvomme pysymään siitä mahdollisimman kaukana.

Kustaa Waasa

Vaalit lähenevät. Puolueet ovat jo alkaneet valmistautua niihin. Ne tekevät sen vanhaan tapaansa. Kielellä maamme ja kansamme paras — sydämessä oman ryhmän etu.

Puoluelehdet kirjoittelevat silloin tällöin mahdollisista vaalilliitoista ja tulevat sitten siihen tulokseen, etteivät ne olekaan mahdollisia. Toisin sanoen: todetaan avoimesti, että koko puhetta maan ja kansan parhaasta käytetään vain tyhjänä kilpenä. Käyköön Suomen kansan kuinka tahansa, kun vain oman puolueen pomot saavat lihavia virkoja!

Nyt on kuitenkin kaksi Suomen kansalaista — jääkärimajuri evp., tohtori G. v. Hertzen ja maisteri E. Räikkönen — alkanut julkaista uutta poliittista aikakauslehteä, jonka nimi on ''Kustaa Vaasa''. Se eroaa kaikista puoluelehdistä siinä, ettei se aja minkään erikoisen ryhmän, vaan ainoastaan koko maamme ja kansamme etuja. Tämä yksinkertainen seikka jo riittää sen asettamiseksi kaikkien puoluelehtien yläpuolelle. Paljonko se tulee saamaan aikaan, sen tulevaisuus näyttää. Toivottavaa on joka tapauksessa, että se saisi mahdollisimman paljon aikaan. Se ajaa samaa asiaa kuin Siniristikin — kansallispoliittista valistustyötä, kansamme eheyttämiseksi. Toivomme sille menestystä.

Mietteitä n.k. rotukysymyksestä

Että Moskovasta käsin johdetut "kansanrintamalaiset", joiden poliittisen suuntauksen äpärä-isä on juutalainen Karl Marx ja äiti seemiläisessä kehdossa imetty demokratia, tätä nykyä kieltävät itsekkyyspyyteistä eri rotujen olemassaolon ja niiden aatteelliset, sivistyksselliset ja syntyperäisetkin eroavaisuudet, lienee varsin hyvin ymmärrettävissä, vaikkakaan ei puolustettavissa.

Elleivät he tällaisella negatiolla, kieltäytymällä, yrittäisi puoskarin tavoin saastuttaa kansoja ja yksilöitä, olisi varsin todennäköistä, että valkoinen, keltainen, punainen ja musta-"ihoinen", selviömäisesti pitäisi keskuudessaan yllä käsitystä rotueroavaisuuksien olemassaolosta ja samalla kukin heistä tuntisi olevansa sukujuuriaan myöten erilainen, niin sielullisesti kuin ruumiillisesti, muita rotuja.

Mutta puheenaoleva negatio on "kansanrintamalaisille" todellakin oivallinen ase heidän yritykseessään tuhota arjalaissyntyinen, länsimainen sivistys, jotta seemiläinen rotu pääsisi täydelliseen maailmanvaltaan.

Vastoin juutalaisten ja heidän saatanallisessa talutusnuorassaan kulkevien marxilaisten ja "vapaamielisten" nykyisin edustamaa rotueroavaisuusnegatiota, mikä, kuten huomautettiin, juurtuu juutalaisrodun edustajien maailmanherruustoivoon, ovat juuri juutalaiset kautta vuosisatojen, hajaannuksessa elävinäkin, tietoperäisesti ja käytännöllisestikin keskuudessaan ylistäneet rotueroavaisuusoppiansa ja nimenomaan heidän oman rotunsa jumalallisuutta ja toisten rotujen ala-arvoisuutta.

Senpätakia on heidän rakkausoppinsa ydin tunnuslauseessa: "silmä silmästä, hammas hampaasta", minkä he väittävät olevan lähtöisin itse heidän jumalastaan, Jehovaksi kutsuttu.

Mutta tämä heidän rakkausoppinsa valheellisuus käy ilmi heidän vaikertelustaan niin pian kuin he vaan luulevat tämän opin suuntautuvan heitä itseään kohti, mutta juutalaiset ovatkin yksin kaikista kansoista "jumalan erikoiskansa".

Että juuri juutalaiset ovat olleet ensimmäisiä opettamaan, että kansojen keskuudessa on ollut ja on olemassa todettavissa välitön rotueroavaisuus, selvenee jo heidän halveksumisessaan esim. samarialalsia kohtaan vanhalla ajalla, ja myöhäisimpinä aikoina muita kansoja kohtaan.

Vieläpä länsimaisen sivistyksen saanut juutalainen Oskar Levertin ylistää tätä halveksumista runossaan Schylock, ja kuitenkin oli hän Ruotsin alamainen ja eli sekä vaikutti tämän valtakunnan maankamaralla.

Mutta palatkaamme varsinaiseen rotukysymykseen.

Tässä suhteessa kysymme: mitä opettaa meille jo Mooseksen Genesiskirja?

Tämän kirjan eittämätön oppi on: syntiinlankeemuksen jälkeen päätti Jehova, juutalaisten jumala, verenhimossaan hukuttaa vanhan, aataminjälkeisen ihmiskunnan ja sen raunioille perustaa uuden ihmiskunnan, jonka kanta-isäksi oli tuleva Noa.

Tämä päätös toteutettiinkin, ja niin nousi Noa "poikineen ja emäntineen arkkiin", ottaen mukaansa eläinkunnastakin kustakin eläinsuvusta ja rodusta uroksen ja naaraksen. Kun maa taas oli kuivunut, astui Noa poikineen ulos arkista ja Jehova siunasi heitä.

Noan pojat, niin selittää Genesis, olivat Sem, Ham ja Jafet. Näistä Noa, joka viinan nauttimisesta uupuneena oli nuorimman poikansa Ham'in kautta siveellisesti hairahtunut, kirosi, päihtyneisyydestään heränneenä, poikaansa Hamia, joka oli Kanaan isä, sanoen: "Kirottu olkoon Kanaan, olkoon hän orjain orja veljensä kanssa" (Genesis 9: 25). Mutta hän lausui edelleen: "Kiitetty olkoon Herra Semin Ju-

Helsingissä ilmestyvän "Svensk Botten"-nimisen aikakauslehden tämän vuoden 2:een numeroon sisältyy kirjailija Bertel Gripenberg'in huomiota ansaitseva kirjoitus, jonka otsikkona on

Vastalause epärehellistä demokratiaa vastaan

Julkaisemme tässä sen suomennoksen:

Kun Saksassa ryöstettiin juutalaisia kauppaliikkeitä, rikottiin ikkunoita ja takavarikoitiin juutalaisten rahoja, nousi koko demokraattisessa maailmassa paheksumisen ja hillitsemättömän raivon hirmumyrsky. Oikeuden ja ihmisystävyyden nimessä nostivat sanomalehdet ja poliitikot, työläiset ja oppineet, huijarit ja rehelliset ihmiset vastalauseensa.

Mutta jo kahden ja puolen vuoden aikana on punaisessa Espanjassa tehty sanoinkuvaamattomia julmuuksia. Tuhansia, kymmeniä tuhansia, satoja tuhansia rauhallisia, aseettomia ja turvattomia miehiä, naisia ja lapsia on murhattu, kidutettu ja silvottu ainoastaan siitä syystä, että heidän katsantokantansa on poikennut punaisten vallanpitäjien kannasta uskonnollisissa ja poliittisissa asioissa, tai vain senkin tähden, että heitä on sellaisesta kannasta epäilty. Kirkkoja ja luostareita on poltettu ja ryöstetty sadottain, tuhansia yksityisiä rakennuksia ja koteja on tuhottu ja ryöstetty, korvaamattomia taideteoksia, kirjastoja ja arkistoja on hävitetty, mutta kaikesta tästä länsimaiden valistettu demokratia hienotunteisesti, salakavalasti ja tietoisen epärehellisesti vaikenee. Punaisessa Espanjassa on murhattu lähes puoli miljoonaa turvatonta ihmistä, mutta siitä eivät demokraatit virka mitään. Alkaen presidentti Rooseveltista, ranskalaisista, englantilaisista ja pohjoismaalaisista parlamentaarikoista aina amerikkalaisiin "gansterien" johtajiin, ruotsalaisiin kirjailijoihin, ilvehtijöihin ja proletaarisiin agitaattoreihin saakka ovat maailman demokraatit päin vastoin tervehtineet Espanjan punaisia pyöveleitä ja osoittaneet heille kunniaa. Ei sanallakaan ole näitä julmuuksia moitittu.

Miksi eivät kaikki nuo liberaalit näe, että Saksan juutalaisiin kohdistunut käsittely on sata jopa tuhatkin kertaa lievempi kuin punaisen Espanjan aseettomiin porvarillisiin kohdistunut käsittely?

Miksi eivät maailman liberaalit halua kiinnittää huomiotansa suurempaan väkivaltaan, kun he reagoivat niin kiivaasti lievempään?

Johtuuko tämä siitä, että liberaaliset maailmansanomalehdet ovat juutalaisten omistamia, kun taas Espanjan vainotuilla katolisilla ei ole mitään maailman lehdistöä käytettävänään?

Olen vähäpätöinen henkilö ja ääneni on heikko, mutta totuuden ja oikeuden puolesi haluan nostaa voimakkaan vastalauseen tätä koko maailman demokratian taivaaseen kuuluvaa epärehellisyyttä ja epäoikeudenmukaisuutta vastaan. Demokratia, joka on siinä määrin sokea, laho ja ilkeämielinen, kaivaa oman hautansa, ja se onkin ihmiskunnalle onnellisinta.

Kunniatohtori Eirik Hornborgille:

Nämä ovat niin selviä sanoja, että luulisi jokaisen järkevän ihmisen hyväksyvän ne. Niin ei kuitenkaan näy olevan asian laita. Jo saman "Svensk Botten"-nimisen aikakauslehden t. v. neljännessä numerossa tunnettu liberalisti ja nuorison kasvattaja Eirik Hornborg kehtaa lehdelle lähetetyssä kirjoituksessaan moittia Bertel Gripenbergiä muka tendenssistä: "Jokainen, joka näkee asioita toisin kuin minä itse, on epärehellinen roisto", ja lisää: "Hän selvittäköön itse, onko sellainen asenne gentlemannin arvoinen; objektivisuuden kanssa se ei ole sopusoinnussa."

Tähän on sanottava, että todellinen gentlemanni avoimesti taistelee kaikkea pahaa vastaan, missä hän vain näkee sen selvästi ilmenevän. Ja histoorikkona herra Hornborgkin tietänee, että paha ei suinkaan ilmene vain avoimen väkivallan, vaan ainakin yhtä suuressa määrässä vilpin muodossa. Viimemainitussa muodossa se usein viettelee sinisilmäisiä idealisteja hyvässä uskossa toimimaan pahan puolesta, tarkoitusta varten heille tyrkytetyn "objektiivisuuden" kilven turvissa. Rehelliselle taistelijalle jää silloin ainoaksi mahdollisuudeksi armotta lävistää tuo kilpi: *jos hän sallii vilpin määrätä pelin säännöt, silloin on peli kaikelle hyvälle ja jalolle menetetty.* Sellaisissa tapauksissa hän tuntee kyllä sääliä niitä kohtaan, jotka hyvän ja pahan välisessä taistelussa ovat sokeudessaan erehtyneet rintaman väärälle puolelle, mutta viimemainituilla ei siittenkään ole oikeutta mihinkään armoon, eikä mihinkään muuhun kuin puhtaan omantuntonsa tarjoamaan lohdutukseen — sikäli kuin heidän omatuntonsa todellakin on puhdas.

Vaatimus, että muka olisi myönnettävä "samat oikeudet jokaiselle mielipiteelle" — oli se sitten rehellinen tai vilpillinen, joiden toisiinsa sekaantumista on kielletty ajallisessa elämässä, omaavat he kuitenkin tuonpuolisen elämän voittamiseksi Jumalan ja myös heidän jumalansa tahdonmukaisen samanarvoisen merkityksen ja kyvyn.

Että juutalaiset eivät edes tässä suhteessa tunnusta rotujen samanarvoisuutta, riippuu siitä, että tämä "jumalan erikoiskansa" ja Jumalan Pojan murhaaja, ylenpalttisuudessaan katsoo yksin olevansa tuonpuolisenkin elämän perijä, minkä vuoksi kaikki muut rodut ja kansakunnat ovat juutalais-jumalan kiroamat.

Mutta kun heidän jumalansa kiroamat rodut ja kansakunnat, mitkä etenkin niiden arjalaisessa muodossa astuvat esiin voimakkaina ja uskoen, että heilläkin on ajallisen ja yliajallisen elämän täydentävä tehtävä ja määrätietoinen merkitys tässä elämässä: Baabelin tornin uudelleen rakentamisen ehkäisijöinä, tosi-sivistyksellisen elämän luojina ja Jumalan ajallisen tahdon täydentäjinä, silloin Jumalan Pojan murhaajat, juutalaiset, luopuvat teoriassa jumalansa tahdosta ja saarnaavat rotu-oppia vastaan, mikäli se ei edistä heidän materiaalisia pyrkimyksiään.

Tuntiessamme juutalaisten itsekkäät pyrkimykset, mitkä kauttaaltaan kohdistuvat yksinomaan heidän ajallisen "lunastusoppinsa" toteuttamiseen, ymmärrämme täydellisesti heidän Janus-kasvonsa myös nykyaikaisessa rotukysymyksessä.

Maailmanhistoria, kuten myös Vanha ja Uusi-

---

mala, ja Kanaan olkoon hänen orjansa, Jumala levittäköön Jafetin ja hän asukoon Semin majoissa, ja Kanaan olkoon hänen orjansa" (Genesis 9: 26—27).

Eiköhän tämä jo selvästi osoita, että juutalaistenkin "pyhä kirja" edustaa rotueroavaisuusoppia?

Veden-paisumisen jälkeisen ihmiskunnan kantaisä kirosi siis jo yhden poikansa ja koko hänen sukuhaaransa, perustaen erityisen kirotun kansan, jakaen näinollen ihmiskunnan kahtia "siunattuihin" ja "kirottuihin" osiin.

Mutta seuraavassa luvussa samaa kirjaa osoitetaan vielä selvemmin, miten juutalaisten opin mukaan rodut ja kansat vedenpaisumuksen jälkeen syntyivät ja jakaantuivat "maan päältä" (Genesis 10: 32).

Vielä voimme viitata saman kirjan 11 lukuun, jossa puhutaan n.k. Baabelin tornista ja sen luhistumisesta. Tämäkin kertomus todistaa selvästi, että juutalaistén perinnäistietojen mukaan heidän jumalansa vedenpaisumuksen jälkeen tahtoi perustaa eri ihmisrotuja ja kansoja siten ehkäistäkseen niiden jäsenten sekaannusta toistensa kanssa.

Ihmiskunta tahtoi kuitenkin, rakentamalla Baabelin tornin, pysyä yhteisenä yhtenäisyytenä, ja tämä huolimatta siitä, että juutalaisten uskonnon mukaan heidän jumalansa oli eristänyt toisistaan Hamin suvut toiselta puolen ja Semin ja Jafetin suvut toiselta puolen, vieläpä vetämällä selvät rajat heidän asuinpaikkojensa välille.

Mutta koska Baabelin tornin rakentamisen tarkoitusperä soti tätä Jehovan rotueroavaisuustahtoa vastaan, antoi hän tornin luhistua, minkä ohessa hän lopullisesti hajoitti sen rakennuttajat ja asetti tämän ihmiskunnan hajaannuksen ja rotueroavaisuuden tunnustukselliimmaksi eroavaisuudeksi kielien moninaisuuden (Genesis 11: 6—7).

Seuraavin sanoin Genesis ruopi tämän julki: "Herra sanoi: katso, se on yhtenäinen kansa, ja yhteinen kieli on kaikkien heidän seassansa, — — —.

Käykäämme, asettukaamme alas, ja sekoittakaamme siellä heidän kielensä, niin ettei kenkään ymmärtäisi toistensa kieltä."

Tämän rotueroavaisuuden, juutalaistenkin uskonnon mukaan, jumalallisen alkujuuren parhaimpana todistuksena on siis itse "Vanha Testamentti", mitä kirjaa kumma kyllä pidetään kristikunnankin keskuudessa kokonaisuudessaan pyhänä kirjana ja Jumalan inspiroimana.

Että juutalaiset kuitenkin nyt teoriassa luopuvat "pyhän kirjansa" sisällöstä, on toimenpide, joka selvästi sotii heidän jumalansakin tahtoa vastaan. Itse teossa, siis käytännöllisesti pitävät he, jos se vaan on heille eduksi, edelleenkin jyrkästi kiinni rotueroavaisuusopistaan, siinäkin mitassa, että he eivät ulkopuolella tätä oppia ole vetäneet ainoatakaan yliajallista johtopäätöstä, eli että, vaikka tämänpuolisessa elämässä Kaikkivaltiaan ja myös heidän jumalansa tahdon mukaisesti löytyy eri ihmisrotuja,

selvätajuinen tai sekasortoinen — ja että lopullinen päätösvalta olisi sitten jätettävä mille tahansa, ja millä keinoilla tahansa kokoonagiteeratulle ja edesvastuuttomalle ääntenenemmistölle, on *rikollinen* vaatimus, joka luonnon pakosta johtaa kulttuurin tuhoon, jos se käytännössä toteutetaan. Tämä vaatimus on alkujaan keksitty ja julkaistu vilpillisessä mielessä ja on tullut laajalti omaksutuksi ainoastaan luonnon ja elämän lakien tuntemattomuudesta. Kansanvallan ylevän periaatteen — enemmän kuin objektiivisuudenkaan — kanssa sillä ei ole kerrassaan mitään tekemistä. Turhaan vaivautuu herra Hornborg osoittamaan tämän vetoomuksen niille, jotka eivät ollenkaan tunnusta tuon vaatimuksen siveellistä oikeutta. Oikean vapaamielisyyden perusedellytys on vilpittömyys, ja kumpaakaan ei määrää järjestelmä vaan henki.

Tänään näin - huomenna noin

''On olemassa antisemitismi, joka ei ole mieletön eikä törkeä, vaan joka aivan yksinkertaisesti on luonnollisen sivistyksellisen itsesäilytysvaiston ilmaisu. Se ottaa huomioon kylmän tosiasian, että juutalainen solutus luo verensekoitustuotteita, jotka merkitsevät kotimaisen rodun syvimmän ja parhaimman omalaatuisuuden rappeutumista. Tämän mukaisesti täytyy tuota antisemitismia pitää sivistyksellisenä vaatimuksena, joten esimerkiksi meidän ruotsalaisten tulisi suhteessamme juutalaisiin noudattaa paljon suurempaa varovaisuutta kuin on asian laita.''

Nämä sanat on joskus kirjoittanut Ruotsin nykyinen *sosialidemokraattinen* kansanvalistusministeri, Artur Engberg. Silloin hän ei vielä ollut ''kansanrintaman'' miehiä. Nyttemmin hän, kuten tunnettua, on kansanrintaman mies.

Puola ja juutalainen siirtolaisuus

Lontoossa kansainvälisessä juutalaisten pakolaisten toimistossa tapahtuneiden neuvottelujen yhteydessä Varsovassa toimiva juutalaisten siirtolaisastutuskomitea on esittänyt mainitulle toimistolle promemorian, missä komitea alleviivaa Puolan juutalaisten tarpeita.

Analysoituaan juutalaisten siirtolaisuuskysymystä komitea määrittelee vaatimuksensa seuraavaan tapaan:

1) On jälleen aloitettava Puolasta juutalaisten siirtolaisuus, jonka luonnollinen kehitys on pysähtynyt.

2) Palestinan lisäksi on muitakin alueita otettava huomioon laadittaessa maastamuuttosuunnitelmaa.

3) Puolan juutalaisten maastamuuttoongelma kuuluu osana kansainväliseen juutalaisten siirtolaisuuskysymykseen ja puolalainen kysymys on sovitettava yleiseen ongelmaan.

4) Juutalaisten maastamuuttokomitea on valmis yhteistyöhön kaikkien tätä kysymystä käsittelevien kansainvälisten komiteoitten sekä myöskin niiden organisatioitten sekä komiteoitten kanssa, joitten toiminta koskee juutalaista asutusta ja tuotantoa.

Puolan pääministeri Puolan juutalais-probleemista

Keskusteltaessa valtion talousarviosta Puolan parlamentissa pääministeri, kenraali Skladkowski, juutalaisen edustajan Mincebergin esitettyä valituksia juutalaisen vähemmistön kohtelusta Puolassa, vastasi hänelle seuraavin sanoin:

''Minä en tahdo keskustella Teidän mielipiteistänne. Minä rajoitun esittämään joitakin tosiasioita. Minun on joka päivä pakko hylätä anomuksia maahanpääsyvyisumin saamisesta, joita anomuksia saapuu Itävallan, Saksan, Unkarin sekä Tshekkoslovakian juutalaisilta. He haluavat tulla Puolaan mihin hintaan tahansa, tähän Puolaan, jossa juutalaisten aseman väitetään olevan niin vaikean. Kun me olemme kehoittaneet heitä lähemmin määrittelemään Puolaan pääsemisestä esittämiensä anomusten motiivit, niin he vastasivat meille, että he tarvitsevat ainoastaan kahden tai kolmen viikon oleskeluajan Puolassa voidakseen nauttia puolalaisesta ilmapiiristä. Sen jälkeen he muuttaisivat Afrikkaan, Brasiliaan tai minne tahansa. Nämä ihmisparat haluavat elää joitakin viikkoja järjestyksen ilmapiirissä, missä heidän ei tarvitsisi olla jatkuvan uhkan alaisina. Nämä ovat kylmiä tosiasioita. Minä olen katsonut olevani pakotettu kieltämään heiltä maahanpääsyluvan, koska mitään valinnanvaraa ei minulla ollut. *Mutta jos nämä ihmiset katsovat Puolan olevan heille jonkinlaisen Mekan, kuinka te silloin voitte puhua Puolan juutalaisten huonosta asemasta?*''

---

kin Testamentti, todistaa yhtäpitävästi ja eittämättömästi, että juutalaisten niin uskonnollinen kuin valtiollinenkin elämä on täydellisesti kaksinainen: syvä muotoihin, etupäässä ruokailuun, sidottu uskonnollisuus ja järkyttämätön usko yhteen jumalaan, olkoon hän sitten Jehova tai "kultainen vasikka", ja toiselta puolen ajallinen toivo päästä maailmassa yksin herruuteen. Viimeinen kaksinaisominaisuus on kuitenkin etualalla rinnastetun "kultavasikan", rahan palvonnan kanssa. Ja tältä näkökannalta katsottuna on juutalaisten niinhyvin yliajallinen kuin ajallinenkin elämä sidottu siihen jumalaan, jota he erämaavaelluksessaan "kultaisena vasikkana" palvoivat.

Juutalaisten ja heidän nykyaikaisten aseveljiensä rotueroavaisuus-negation syvimmät vaikuttimet ovat näinollen selvät: toivo päästä maalliseen yksinvaltituteen, minkä vuoksi rotueroavaisuoppia vastaan toistaiseksi on taisteltava.

Toivoisimme, että juutalaiset aseveljineen tahtoisivat kerrankin tarkistaa rotu-kysymys-asennettansa Thora-rullan myötävaikutuksella.

* * *

Siirtykäämme nyt silmäilemään, mitä vanhimman kristikunnan pää, Pyhän Pietarin istuimella istuva paavi, rotukysymyksestä sanoo — onneksi roomalaiskatolisille — ei kuitenkaan ex chatedra — missä tapauksessa hän olisi erehtymätön.

Hän hylkää julkisesti rotueroavaisuusopin, nähtävästi koska hän ei ole syventynyt sen todelliseen sisältöön, taikka sitten hän ei tahdo vihamielisyydessään katolilaista Adolf Hitleriä kohtaan sitä ymmärtää.

Rotueroavaisuusopin kannattajat, mikäli he uskovat tuonpuoliseen elämään ja siis ihmissielun kuolemattomuuteen, eivät suinkaan kiellä miltään ihmisrodulta arvoa ja merkitystä täydelliseen synnittömään elämään nähden "Jumalan kasvojen edessä iankaikkisessa elämässä". Mutta tältäkin näkökannalta katsottuna uskomme voimakkaasti siihen, että eri rotueroavaisuudet ihmiskunnassa eivät ole mitään satunnaisia ilmiöitä, vaan kaikkivaltiaan Jumalan tahdonmukainen tosiasia.

Tässä meidän uskossamme emme nojaudu ainoastaan profaanisten tieteiden saavutuksiin, vaan etupäässä uskonnollisiin perinteisiin.

Kansallissosialismin rotu-oppi ei pohjaudu siis yksinomaan ajallisiin, inhimillisiin tieteisiin, vaan ehkäpä pääasiassa siihen järkyttämättömään vakaumukseen, että Luoja, kutsuttakoon Häntä Jehovaksi, Zeus'ksi, Wotaniksi, Odiniksi, Ukoksi j.n.e., on tahtonut luomistyönsä ijankaikkisuutta varten loppuun suorittamiseksi jakaa ihmiskunnan eri rotuihin ja kansoihinkin osaksi heidän sielullisten ja ruumiillisten, osaksi heidän sielullis-ruumiillisten erikoisvoimiensa mukaan. Niin on kansallissosialismi myös sitä vakaata uskoa, että Luoja myös on tahtonut rotujen ja jopa kansojenkin keskuudessa ruostumattomana ylläpitää näitä eroavaisuuksia kautta ihmiskunnan tämänpuolista, ajallista elämää.

Siihen nähden, että kansallissosialismin näkemyksen kanta on tämä, vaatii tämä maailmankatsomuksen mukainen tämän- ja tuon-puolinen "Kaikkitahto", että niin yksilöt, perheet, heimot, kansat, kuin rodutkin tämänpuolisessa elämässä järkyttämättömästi ehdotta ja poikkeuksetta ylläpitäisivät "Kaikkitahdon" tähän suuntautuvan luomistahdon. Tämän tahdon ydin on: *Minä tahdon: rotujen toisiaisia sekaantumattomuutta on ajallisessa elämässä ylläpidettävä.*

On myös huomioitava, että yksilö on perhettään varten, perhe heimoaan varten, heimo kansaansa varten, kansa rotuaan varten, rotu ihmiskuntaa varten, ihmiskunta ijankaikkisuutta varten. Ja näinollen on ajallisesti vaikuttava rotu-oppi jumalallista alkuperää.

Allekirjoittanut ymmärtää varsin hyvin, että paavin rotu-negatio lopuksikin pohjautuu siihen teologiseen vakaumukseen, että ihmiskunta — kuolemattomine sieluineen — on luotu, itänyt ja varttunut Kaikkitahdon ijäisyys-tarkoitusperien toteuttamiseksi tuonpuolista elämää varten, Hänen ylistämiseksen. Hän katsoo kussakin yksilössä ainoastaan tuonpuolisen elämän "Jumalan lapsen", mutta hän unhottaa, että ihmiskunnalle on annettu myös ajallinen tehtävä, mikä vaan välillisesti voi palvella Hänen ijankaikkisuuspäätöstään.

Minä uskallankin kysyä: Eivätkö kansat ja rodut ajallissessakin elämässä voi näin eroitettuina toimia.

Don Quixoten kaarti Suomessa

Viitaten tässä numerossa olevaan Puolan pääministerin vastaukseen juutalaisen edustaja Minebergin valitukseen juutalaisen vähemmistön kohtelusta Puolassa, kiinnitämme lukijoittemme huomion erääseen ratkaisevaan tosiseikkaan, joka käy tuosta vastauksesta selville, nimittäin, että juutalaisten valituksissa heihin kohdistuvasta käsittelystä on aina v i l p p i ä.

Juutalaiset ovat tunnetusti maailman parhaimpia mainosmiehiä — tämän sanan huonoimmassa merkityksessä — ja heillä on itsemainontaansa varten käytettävissä suurin osa maailmanlehdistöä. Muilla, paljon suuremmassa hädässä olevilla ihmisillä ei ole likimäärinkään samoja mahdollisuuksia kerjätä myötätuntoa ja rahallista apua. Ajatelkaamme vain Puna-Venäjän keskitysleireissä nälkään ja kidutuksiin sortuvia miljoonia ihmisiä! Heillä ei ole omallatunnollaan sellaisia törkeitä rikoksia muita maata kansoja vastaan kuin juutalaisilla. Heidät a m m u t a a n, jos he pyrkivät ulkomaille apua anomaan. Heidän rotuveljillään ei ole 80 % maailman kultavarastosta hallussaan, jolla heidän hätänsä voitaisiin kädenkäänteessä poistaa, mikäli ei a h n e u s olisi siinä esteenä.

Näiden ja monien muiden onnettomien asiaa ei meillä juuri kukaan aja. Inkerin ja Itä-Karjalan vainotuista heimolaisistamme vaietaan. Samoin rajaseutujemme nälkää ja kurjuutta kärsivistä lapsista. Sen sijaan on meillä olemassa Don Quixoten kaarti, joka suurissa päivälehdissä kehoittaa köyhän kansamme jäseniä *säälimään maailmanpankkiirien lompakoita* antamalla heidän asemesta rahoja juutalaispakolaisten auttamiseksi ja jättämällä rajaseutujemme lapset edelleen nälkää näkemään.

„Olemme niin köyhiä, kerjätkää kristityiltä!„

*

Jos joku bolshevikkien vainoama heimolaisemme sattumalta pääsee esimerkiksi Inkeristä pakenemaan Suomeen, niin on luonnollista, että me suomalaiset autamme häntä. Jos jotkut juutalaiset ovat poistuneet Saksasta, jossa heille ollaan epäsuosiollisia, on yhtä luonnollista, että h e i d ä n heimolaisensa auttavat heitä. Juutalaiskansalla on useita, mahtavia maailmanjärjestöjä — tunnetuin niistä "Alliance Israelite U n i v e r s e l l e" — juutalaisten asioista koko maailmassa. Jos nyt tuollaiset järjestöt asettautuvat sellaiselle kannalle, että heidän asiansa on ainoastaan huolehtia juutalaisten vaikutusvallan edistämisestä, mutta ettei hädässäolevien juutalaisten auttaminen kuulu heille, niin vielä vähemmän se kuuluu meille suomalaisille. Osoitettakoon siis kaikki tässä asiassa tarpeellisiksi katsotut vetoomukset oikealle osoitteelle.

*

K.o. vetoomukseen sisältyy m.m. sellainenkin v i l p p i, joka leimaa sen tekijät juutalaismestareittensa innokkaiksi oppilapsiksi. Siinä näet sanotaan:

"Monille heistä itse elämä ja toimeentulo entisillä asuinsijoilla on tullut miltei mahdottomaksi, mutta yhtä mahdoton on heille tähän asti ollut siirtyminen johonkin toiseen maahan."

Koko juutalaisongelman ydin onkin juuri siinä, että nyt pyritään luomaan juutalaisille tuollaiset mahdollisuudet siirtyä jonnekin asumaan, jossa he voivat elää ja järjestää olonsa oman makunsa mukaan ja jossa kukaan ei voi enää heitä vainota tai sortaa. Sitä varten on Schacht käynyt Lontoossa ja Rublee Berliinissä. Se on paras mahdollinen ratkaisu sekä juutalaisille itselleen että kaikille niillekin kansoille, joille juutalaisten maassaolo on muodostunut sietämättömäksi vaivaksi. Juutalaiset itse eivät valitettavasti suosi tätä ratkaisua, koska he h a l u a v a t jäädä muihin maihin asumaan loisolijoina, välittäjinä, keinottelijoina, koronkiskojina ja — omien sanojensa mukaan — "muitten kansojen omalaatuisen ajattelutavan hävittäjinä ja heidän muovailijoinaan juutalai-

---

kukin omalla tavallaan, Hänen ylistämisekseen, nimenomaan säilyttämällä rotupuhtautensa?

Jos paavi edelleenkin pysyy rotu-negatiossaan, on hän pakoitettu vastaamaan kiehtreisesti tähän kysymykseen. Mutta tällöin ummistaa hän myös silmänsä, eikä voi oivaltaa, että kristittyjenkin Jumala on samaa päämäärää tarkoittaen eroittanut toisistaan tuonpuolisen ja tämänpuolisen elämän eroavaisine sisältöineen.

Mutta koska kullekin rodulle, kansalle, heimolle, perheelle ja yksilölle on annettu määrättyjä ajallisia ijankaikkisuutta kohti tähtääviä tehtäviä, tulee heidän siis myös ajallisessa elämässään yrittää tavoittaa oman rotunsa jumalallisen tahdonmukaista yli-ajallista tarkoitusperää, ja siis, voidakseen täyttää tämänkin Kaikkivaltiaan tahdon, ylläpitää rotunsa puhtautta.

Ihmiskunta ei voi lopultakaan selittää, miksi ja miten eri rodut ovat syntyneet, mutta me voimme — jos uskomme persoonalliseen Luojaan — lähteä siitä, että olemassa olevat eri ihmisrodut eivät ole voineet sattuman kautta ilmestyä maankamaralle, vaan meidän on pakko — juuri sanotulla edellytyksellä — nöyryydellä tunnustaa, että Luojalla, Kaikkitahdolla on täytynyt tässäkin suhteessa olla meille hämäräksi jäänyt ajallinen ja yli-ajallinen tarkoitus.

Päätelmämme on siis: missä rotusekoitus ajallisessa elämässä sallitaan, siellä myös poljetaan, tahtoen tai tahtomatta, eittämättömästi Kaikkitahdon rotueroavaisuustahtoa.

Tähän uskonnolliseen vakaumukseen perustuu kansallissosialismin rotu-oppi. Mutta *ainoastaan kansallissosialismi* tahtoo ajallisessa elämässä elää tämän vakaumuksensa mukaisesti. Ja tämän takia nähtävästi juutalaiset, marxilaiset, vapaamuurarit ja n.k. vapaamieliset vihaavat kansallissosialismia. Että paavikin sen tekee perustunee siihen, että teologia on takertunut kiinni ihmiskunnan yliajalliseen elämään, mutta jättänyt huomioonottamatta tai liiaksi maalistuttanut Vapahtajan määräyksen: "Antakaa Jumalalle, mitä Hänelle kuuluu, ja keisarille, mitä hänelle kuuluu."

Tämä Vapahtajan eittämätön sanonta merkitsee: antakaa ijankaikkisuudelle, mitä sille kuuluu, kaiken elämäntoimintanne yliajallisen elämän saavuttamiseksi, mutta antakaa omalle rodullenne, kansalle, heimolle, perheelle, yksilölle mitä se kaipaa toteuttaaksenne ajallisessa elämässä Kaikkivaltiaan tahtoa.

* * *

Me tiedämme — syventykäämme itseemme — että kautta aikojen on arjalainen, kuten kaikki muutkin rotu-yksilöt, väheksynyt toiseen rotuun kuuluvaa yksilöä ja hänen ihmisarvoansa ja -kykyänsä ajallisessa elämässä. Karsain silmin on katsottu ja katsotaan edelleenkin sekarotuista yksilöä. Tämä viimeksimainittu myös eläinkunnassa.

Missä valtiossa joko uskonnolliset, siis sen jäsenten yliajalliset ja sen ajalliset tarkoitusperävaistot tai ainoastaan viimeksimainitut ovat höltyneet, on "vapaampi" suuntaus rotukysymyksessä päässyt valtaan. Mutta tosiasiallisesti on tässä valtiossa alettu kaivaa sen historiallisen olemassaolon hautaa.

Katsokaamme Ranskaa, jossa kansan itäväisyys pienenee pienenemistään; ja jonka valtiollinen suurvaltaaseisiin-pukeutunut asema on riippuvainen mustarotuisten armosta. Ranskan poliittinen itsesäilytysvaisto on pakoitettu kieltämään rotu-eroavaisuusopin, ainakin käytännössä. Mutta että myös paavi tuomitsee kansallissosialismin tämänpuolisen elämän opin rotueroavaisuudesta, sitä me emme ymmärrä. Että katolisessa kirkkokunnassa löytyy erirotuisia piispoja, jotka ovat samanveroisia kuin muutkin piispat, on mielestämme ilahduttava seikka; mutta tuskinpa neekerirotuinen piispa määrättäisiin piispaksi esim. johonkin eurooppalaiseen katoliseen seurakuntaan, mutta sitävastoin kylläkin valkorotuinen piispa kiinalaiseen seurakuntaan. Siis viimeksimainitussa tapauksessa mustan ja keltaisen rodun ajallinen väheksyminen valkoisen rodun rinnalla tulee esiin. Ja edelleen, jos tapahtuisikin niin, että neekeri-piispa nimitettäisiin Pariisin piispaksi, niin olemme varmoja siitä, että ranskalaisetkin pitäisivät tätä ranskalaisia loukkaavana tekona. Entä, jos kiinalaisesta tulisi paavi? Onhan paavi läpi vuosikymmenien nimittänyt kardinaaliksi pääasiallisesti italialaisia, jotta hän voisi olla varma siitä, että ai-

seen henkeen ja juutalaisiin muotoihin". Koska ei voi mitenkään muilta kansoilta vaatia, että he alistuisivat tähän heitä niin syvästi loukkaavaan ja vahingolliseen vaatimukseen, niin jää ainoaksi mahdollisuudeksi t a i v u t t a a juutalaiset hyväksymään tuo ainoa oikea ratkaisu. Ei ole siis kysymys juutalaisten vihaamisesta tai ilkeämielisestä vainoamisesta, mutta kylläkin heidän painostamisesta juuri sen verran, että he tuohon ratkaisuun taipuvat — ei enemmän eikä myöskään vähemmän.

Jokainen, joka syystä tai toisesta asettautuu tässä asiassa ajamaan juutalaisten pyrkimyksiä *kaikkia muita kansoja vastaan*, viivyttää tuota ainoata oikeaa ratkaisua koko ihmiskunnan vahingoksi ja leimaa itsensä tällaisella menettelyllä parhaimmassa tapauksessa Don Quixoten kaartilaiseksi. On yhdentekevää, ottaako hän tämän asenteen ilkeämielisyydestä, ymmärtämättömyydestä, harhaanjohdetusta "humanisuudesta" (= Don Quixotismista) tai herostraattisessa mielessä (s.o. kiinnittääkseen keinolla millä tahansa julkisen huomion omaan persoonaansa) — joka tapauksessa tuo asenne on ehdottomasti tuomittava. Ainoa todellinen hyöty tuosta päivälehdistössämme julkaistusta sepustuksesta on, että se on kaikille selvästi paljastanut tuon Don Quixoten kaartin johtajiston kokoonpanon. Tässä mielessä toistamme sanotun sepustuksen allekirjoittajien nimiluettelon:

Martti **Airila**, yliopistonapulainen.
S. R. **Björksten**, professori.
Vanda **Bolte**, rouva.
Max **von Bonsdorff**, piispa.
Henry **Bower**, Pelastusarmeijan joht. Suomessa.
Ola **Cleve**, pastori.
Arvi **Grotenfelt**, prof. em.
Tilma **Hainari**, rouva.
Paula **af Heurlin**, opettaja.
Yrjö **Hirn**, prof. em.
Eirik **Hornborg**, fil. toht.
Arvo **Inkilä**, fil. maist.
Felix **Iversen**, yliopistoapulainen.
Toini **Iversen**, rouva.
Jalo **Kalima**, professori.
J. W. **Keto**, kaupunginjohtaja.
Lorenzo **Kihlman**, prokuraattori.
Sylvi-Kyllikki **Kilpi**, fil. maist.
Greta **Klärich**, neiti.
Antti **Kukkonen**, ent. ministeri.
Gunnan **Landtman**, professori.
Agnes **Langenskjöld**, alikirjastonhoit.
Greta **Langenskjöld**, koulunjohtaja.
Väinö **Lassila**, professori.
K. S. **Laurila**, professori.
Niilo **Liakka**, kanslianeuvos.
Elisabeth **Lindeman**, opettaja.
G. **Mollis-Mellberg**, teol. toht.
Dagmar **Neovius**, neiti.
E. J. **Jaavola**, toimittaja.
Toivo **Pekkanen**, kirjailija.
Hans **Ruin**, dosentti.
Emil **Saraoja**, prof. em.
Arnold **Schalin**, rovasti.
Miina **Sillanpää**, tarkastaja.
Sigfrid **Sirenius**, teol. toht.
Edvin **Stenwall**, pastori.
Ester **Ståhlberg**, kirjailija.
Cay **Sundström**, kansanedustaja.
Bruno **Suviranta**, professori.
A. M. **Tallgren**, professori.
Knut **Tallqvist**, prof. em.
Tor **Therman**, fil. maist.
O. J. **Tuulio**, professori.
Tyyne **Tuulio**, kirjailija.
Laurin **Zilliacus**, rehtori.

Plakkoin ilmestyy painosta:
ENNEN SUOMENTAMATON JA SIIS
Suomen yleisölle tuntematon
Tohtori
Martti Lutherin
teos
»Juutalaisista ja heidän valheistaan»,
joka v a l a i s e e nykyaikamme päivänpolttavinta kysymystä.

Tarkoin suomennettu Helsingin Yliopiston kirjastosta löydetystä alkuperäisestä tekstistä.

Kehoitamme arvoisia lukijoitamme jo ajoissa varmentamaan itselleen tämän mielenkiintoisen ja arvovaltaisen teoksen hankkimisen, täyttämällä allaolevan kupongin ja lähettämällä sen Kustannus O.Y. Vasaran osoitteella oheenliittäen 20:— Smk, jolloin teos lähetetään tilaajalle heti sen ilmestyttyä, postivapaasti. Kirjaa myydään suoraan kustantajan varastosta.

KUSTANNUS O.Y. VASARA,
Helsinki, P. Roobertinkatu 10.

Lähettäkää T:ri Martti Lutherin teos „Juutalaisista ja heidän valheistaan", postivapaasti, osoitteella:

.....

.....

.....

Smk. 20:— seuraa oheellisena perittävä postiennakolla.

noastaan italialaissyntyinen tosiasiallisesti "Jumalan tahdonmukaisesti" voi tulla paaviksi valituksi.

Tämänkin ymmärrämme.

Mutta että nykyinen paavi tuomitsee jumalallisen tämänpuolisen elämän rotuopin, sitä emme voi ymmärtää. Sitäkin vähemmän, kun otamme huomioon, että itse juutalaistenkin keskuudessa kielletään rotusekoitus, vieläpä sekaannus juutalaisen ja ei-juutalaisen kesken, vaikka molemmat osapuolet olisivatkin mooseksen-uskolaisia.

Kun paavi siis kieltää kansallissosialismin rotuopin, lähtee hän, näköjään myös siitä uskosta, että Kristus Hänen ihmisominaisuudessaan oli syntyisin Daavidin huoneesta, siis juutalainen, mutta paavi ei ota huomioon, että Pyhä Äiti ei ollut tästä huoneesta ja että Pyhä Josef ei ollut edes maallisessakaan mielessä hänen isänsä.

Ei ole siis todistettu, että Kristus ihmisenä edes olisi ollut juutalainen.

Jos edelleen tarkastamme keskiaikaista kuvaamataidetta, huomaamme, että Pyhä Josef melkein kauttaaltaan kuvataan juutalaisena, käyrine nenineen ja pitkine partoineen, Kristus taasen suoranenäisenä ja leikattuine partoineen, Pyhä Maaria pääasiallisesti juutalaisrodun vastaisena, vieläpä vaaleatukkaisenakin.

Vielä huomautamme:

Ketään kansaa, tai ihmistä hän ei tuominnut, ei edes kuolinhetkellään juutalaisiakaan. Mutta ennen kuolinhetkeään oli Hänen esiintymisensä toisenlainen. Hän taisteli juutalaisia vastaan tämäpuolisen vaan ei ijankaikkisen elämän kannalta. Kerran, näin kertoo "Uusi Testamentti", ajoi Hän heitä voimakeinoin jopa Jumalan huoneesta, "Synagogasta" ulos. Hän tuomitsi, kulkiessaan "Pääkallonpaikalle", siis kuolemaansa kohti, "Jerusalemin", juutalaisten jumalattomuuden takia, hävitettäväksi ja tämän kansan jumalanhäväisijöinä ajalliseen maattomuuteen siksi kunnes tuo kansa nöyrtyisi Kaikkitahdon lunastusopin edessä.

Koka lopultakin petti Vapahtajan, ihmisenä? Kuka petti Hänet Jumalan ainoasyntyisenä Poikana? Kuka petti Kristuksen todellisena Jumalana?

Juutalainen Juudas, kotoisin Kariosta.

Mutta kuitenkin, se on teologinen viisaus: Se, joka vihaa juutalaisia, kantaa vihaa myös Jeesusta ihmisenä kohtaan, mutta se, joka rakastaa Jeesusta, maailman Vapahtajaa, Jumalan Poikaa Jumalaa, hänen pitää myös rakastaa juutalaisia, joiden piiristä lähtöisin on maailman suurin pettäjä, ja vielä nykyaikanakin suurimmat pettäjät.

Logiikkaa voi tässä ehkä olla, mutta lopputulos, ajatuksellinen ajattelu, on joutunut umpirenkaaseen. Käsityksen ydin on ihmiskunnan yli-ajallisen ja ajallisen tarkoitusperien sekoittaminen. Mutta kansallissosialismin rotuoppi onkin ojennusnuora ajallisessa elämässä, eikä tuon- ja tämänpuolisen elämän muhennosyritys.

* * *

Koska rotuoppi-riita pääasiallisesti perustuu juutalaiskysymykseen, olkoon mainittu: Rotueroavaisuuden, kansallissosialismin esitaistelijat eivät "vihaa" juutalaisia heidän Kaikkitahdon mukaisen rotunsa takia, vaan heidän ajallisten tekojensa takia.

Kansallissosialistit eivät kiellä rotusekaannusta toisten rotujen kanssa tuonpuolisen elämän takia, vaan päinvastoin tämänpuolisen elämän vuoksi. Kansallissosialismi tunnustaa, että kunkin rodun tulee yksin ja toisiin rotuihin sekaantumatta täyttää niinhyvin Luojan ijäisyys- kuin ajallista tahtoa, mutta juuri tämän vuoksi on tämä oppi myös ajallisessa elämässä toteutettava, muuten emme täytä Kaikkitahdon päätöksiä ja tarkoitusperiä.

Meitä kansallissosialisteja tuomittakoon. Meidän vakaumuksemme on, että me opillamme täydennämme Kaikkivaltiaan eittämätöntä tahtoa.

Turussa, Maarian pyhän nimen juhlapäivänä (12/9 1938).

J. Luton R.

500 milj. Rmk:lla tuki uusi Saksa kirkkojaan v. 1938

Kun Saksan valtakunnankansleri, Adolf Hitler, viime tammikuun 30 päivänä piti Suur-Saksan ensimmäisillä valtiopäivillä suuren puheensa, olivat jotkut radioasemat — eiköhän juuri Neuvostolan puolella? — erittäin vilkkaassa toiminnassa, häiritäkseen vastaanottoa, niin etteivät ihmiset pääsisi kuulemaan Hitlerin lausumia totuuden sanoja. Ainahan on niitä, jotka totuutta pelkäävät ja yrittävät salata totuuden muiltakin. Missä tarkoituksessa näin menetellään, ei liene myöskään vaikeata ymmärtää.

Suomen sanomalehdistö ei suhtautunut aivan yhtä nurjamielisesti tuohon puheeseen. Jopa Suomen Sosialidemokraattikin julkaisi siitä melko pitkän referaatin, samoin kuin muutkin päivälehdet. Mutta näissä referaateissakin oli sellaisia aukkoja, jotka ovat omiaan herättämään kummastusta. Emme tarkoita, että puhe olisi voitu julkaista kokonaisuudessaan, se kun oli melko pitkä. Mutta niistä asioista, joista jotakin kerrottiin, olisi pitänyt sanoa se, mikä niissä oli tärkeintä. Niin ei ollut asian laita, ja tämä muistuttaa omalla tavallaan noita alkeellisempia häiritsemisyrityksiä. Niinpä Hitlerin kirkon asioita koskevista sanoista sisältyi Suomen Sosialidemokraatin ja Helsingin Sanomain referaatteihin ainoastaan seuraavat rivit:

"Tämän jälkeen valtakunnankansleri vastasi niihin syytöksiin, joissa on väitetty Saksaa vihamieliseksi uskontoa kohtaan. Hitler huomautti, ettei kansallissosialistinen valtio ole sulkenut ainoatakaan kirkkoa, ei estänyt pitämästä jumalanpalveluksia tai koettanut vaikuttaa jumalanpalveluksen sisältöön. Tulemme pelastamaan ne papit, jotka palvelevat kansaa, mutta tuhoamaan poliittiset papit kansan vihollisina. Saksa on koettanut yhdistää protestanttiset kirkot, mutta nämä pyrkimykset ovat rauenneet eräiden piispojen vastustuksen vuoksi."

Hufvudstadsbladetissa oli samaa vähän suppeammassa muodossa, ja muissa lehdissä, jotka ovat enemmän "kirkollisia" ja "papillisia", ei yhtään mitään.

Itse asiassa toi Hitler kuitenkin tässä kirkollisessa asiassa julkisuuteen eräitä tosiasioita ja vertailuja, jotka olivat paljon vakuuttavampia kuin tuo hänen alkuperästelunsa: Hän mainitsi, että Saksan valtio on avustanut molempia kirkkoja (katolinen ja evankeelinen) vuotuisilla rahamäärillä, jotka ovat nousseet 130 miljoonasta Saksan markasta v. 1933 500 miljoonaan v. 1938. Lisäksi kirkot ovat saaneet rahallista tukea eri maanosista ja seurakunnista, ja kirkot ovat Saksassa valtion jälkeen suurimpina maanomistajina, joiden maa-alueet ovat noin 10 miljardin Saksan markan arvoisia. Tähän olotilaan vertasi sitten Hitler Puna-Venäjän ja Puna-Espanjan olosuhteita, missä kirkkoja on tuhansittain hävitetty raunioiksi ja tuhansia pappeja tapettu tai kidutettu kuoliaaksi. Hitler kysyi, minkälaisilla summilla muut valtiot ovat kirkkoja tukeneet ja lisäsi: „Jos Saksan molemmat kirkot todellakin pitävät tätä asemaansa Saksassa sietämättömänä, niin kansallissosialistinen valtio on milloin tahansa valmis eroittamaan kirkot valtiosta niinkuin on tehty Ranskassa, Amerikassa ja muissa maissa."

Kun jotakin asiaa käsiteltäessä jätetään tärkeimmät seikat kertomatta ja rajoitetaan selostus muutamaan alustavaan ylimalkaiseen lauseeseen, niin tämä ei ole täysin rehellistä peliä — se on jo määrättyä taitavasti salattua propagandaa, joka vain muodoltaan, mutta ei periaatteessa, eroaa noista suoranaisista häiritsemispuuhista. Ei ole haluttu antaa Hitlerin puheesta niin asiallista ja vakuuttavaa kuvaa, minkä se ansaitsee. Ja se on jo määrätynlaista kieroutta. Rehellisimmin oikeastaan menettelivät silloin ne lehdet, jotka kokonaan sivuuttivat puheen kirkkoa koskevan osan.

Missä on »buduaari»? — ja mikä on »demokratia»?

Kun lukee "kansanrintamalehdistön" lihavia valheita "demokraattisesta" Espanjasta, niin tulee pakostakin kysyneeksi: Mikä on oikeastaan "demokratia" niitten mielestä, jotka siitä niin paljon huutavat?

Tällöin muistuu mieleen sana, jota ahkerasti käytettiin Pietarissa silloin, kun Kronstadtin bolshevikki-merimiehet kävivät siellä ryöstämässä "porvarien" asuntoja. Heillä oli nimittäin tapana, johonkin huoneustoon tunkeuduttuaan, kysyä palvelijattarelta:

"Missä on buduaari?"

He olivat näet saaneet jostakin tietää, että hienointa huonetta "porvarin" asunnossa sanotaan "buduaariksi". Se oli siis tietenkin ensimmäiseksi ryöstettävä. Mutta he eivät pystyneet itse määrittelemään, mikä huone oli nimenomaan tämä "buduaari". Oli siis pakko kysyä.

Olemme kuukausimäärällä yrittäneet saada "demokraateiltamme" selvää siitä, mitä he itse oikeastaan tarkoittavat tuolla "demokratia"-sanalla, jota he niin ahkerasti käyttävät. Emme ole saaneet kahtakaan samanlaista vastausta, ja selvää, tyhjentävää vastausta emme ole saaneet yhtäkään. Suhteellisesti paras vastaus kuului: "Se on hyvin monisärmäinen käsite".

Onko siinä nyt mitään järkeä, että niin kiivaasti ylistetään jotakin, joka on luonteeltaan niin epämääräinen ja hämärä, ettei kukaan näy edes tietävän, mikä se on — ei ainakaan yhtään paremmin kuin Kronstadtin merimiehet tiesivät, mikä on "buduaari"?

Omasta puolestamme voimme sitä vastoin hyvinkin selvästi ja lyhyesti selittää, miitä me tarkoitamme "demokratialla" eli "kansanvallalla". Se on *periaate*, joka kuuluu: kansaa on hallittava oman tahtonsa mukaisesti. Demokratia on siis määrätty periaate eikä mikään erikoinen ulkonainen järjestelmä. Periaatteet ovat luonteeltaan pysyväisiä, kun taas järjestelmien täytyy muuttua ajanjaksojen ja olosuhteitten mukaan.

Mutta tämä meidän antama selityksemme ei näy kelpaavan "demokraateillemme". Sillä jos se heille kelpaisi, niin olisihan toki ainakin joku heistä omasta aloitteestaan antanut meille juuri tuon selvän ja yksinkertaisen selityksen.

Ne, jotka puhuvat paljon jostakin sellaisesta, jota he eivät voi — tai eivät tahdo — määritellä, todistavat sillä selvästi, että he määritetoisesti käyttävät kyseessä olevaa käsitettä ainoastaan houkuttelevana iskusanana, mainostarkoituksessa, joidenkuiden omien, itsekkäiden, hämäräperäisten päämäärienä saavuttamiseksi. Jos he taas ovat hyvin "yksinkertaisia" ihmisiä, niin he saattavat papukaijan tavoin toistaa tuollaista iskusanaa, olettaen siinä piilevän jonkin helpolla ja vaivatta saatavissa olevan "patenttilääkkeen", josta he kuvittelevat jotakin hyötyvänsä.

Edellinen menettelytapa on epärehellinen, ja nykyisen valedemokratian suuri vika onkin, etteivät sen mainostajat edes halua eivätkä yritäkään olla rehellisiä. Venäläinen sananlasku kuuluu: "Ellet voi pettää, niin et voi myydä", ja amerikkalainen sananlasku kuuluu: "ansaitsen rahani rehellisellä tavalla, mikäli minulla on siihen tilaisuutta". Näissä molemmissa sananlaskuissa kuvastuukin juuri nykyisen vale-demokratiamme todellinen henki.

Tästä syystä pitävätkin tämän valedemokratian kannattajat niin innokkaasti kiinni "periaatteesta", että "jokaiselle" on muka annettava samoilla perusteilla suunvuoro, ja että "jokaista" mielipidettä on muka "kunnioitettava". Tällainen puhe on yksinkertaisesti rikollista. Vilpillisessä tarkoituksessa esitetty mielipide ei suinkaan ole yhtä kunnioitettava kuin rehellisessä aikomuksessa esitetty ajatus. Ja ammatillista pätevyyttä vaativissa asioissa ei ole ollenkaan eduksi, että maallikoille annetaan suunvuoro samoilla perusteilla kuin asiantuntijoille. Jos nimittäin ilkeydelle annetaan samat oikeudet kuin rehellisyydelle ja tietämättömyydelle samat oikeudet kuin asiantuntemukselle, niin yhteiskunta ehdottomasti rappeutuu ja sortuu lopulta.

Koko tällä kysymyksellä ei ole "demokratian" — s.o. kansanvallan — periaatteen kanssa kerrassaan mitään tekemistä. Se on vain ilkeätä vehkeilyä, joka käyttää kansanvallan ylevää periaatetta petollisena kilpenään, luottaen ihmisten taipumukseen kiinnittää liian paljon huomiota nimilippuun ja liian vähän todelliseen sisältöön.

Kun puhutaan "demokratiasta" eli kansanvallasta, ei kannata luottaa keneenkään muuhun kuin niihin, jotka pystyvät aivan selvästi määrittelemään ja selittämään, mitä he itse asiassa noilla nimityksillä tarkoittavat, ja jotka lisäksi voivat näyttää toteen, että tuo heidän määrittelemänsä kanta todellakin ansaitsee kansanvallan nimen. Taistelu vanhan ja uuden suunnan välillä on ennen kaikkea taistelua kierouden ja rehellisyyden välillä. Je rehellisyys maan perii! Sen on m.m. Francokin osoittanut.

Joka haluaa olla johtajana, hän kavaltaa johtajaperiaatteen

Jos kysyttäisiin sadalta henkilöltä, mitä "johtajaperiaate" merkitsee, niin luultavasti yhdeksänkymmentäyhdeksän heistä vastaisi:

"Se merkitsee, että yksi mies määrää kaiken ja muut tottelevat sokeasti."

Ja lisäksi he luultavasti väittäisivät, että Adolf Hitler ja Benito Mussolini ovat juuri tällaisia yksinmääräjiä.

Tuo käsitys johtajaperiaatteen olemuksesta on tahallisesti maailmaan levitetty valhe, johon ihmiset ovat erehtyneet uskomaan.

Seuraava yksinkertainen esimerkki on omiaan selventämään johtajaperiaatteen todellisen luonteen:

Kalle, Pekka ja Jussi ovat saman luokan oppilaita. Kalle on hyvä matemaatikko, Pekka on etevä jalkapallonpelaaja, ja Jussi taitava piirtäjä. Kalle voisi hankkia itselleen matematiikassa arvosanan 10, mutta hän tyytyykin 9:ään ehtiäkseen sen verran auttaa Pekkaa, ettei hänen tarvitse jäädä luokalle. Vastineeksi Pekka antaa Kallelle jalkapallopelin opetusta, kunnes muut pojat suostuvat ottamaan hänet mukaan joukkueeseensa, joskin sen heikoimpana jäsenenä. Jussi ei halua Kallen apua, eikä myöskään tarjoudu auttamaan Kallea piirustustöillään, mutta sen sijaan hän salassa jäljentää itselleen Kallen laskuesimerkkejä ja onnistuu siten pääsemään seuraavalle luokalle — petollisella tavalla. Lisäksi Jussi iloitsee siitä, että Kalle piirtää niin paljon huonommin kuin hän itse.

Tässä esimerkissämme Jussi on liberalisti. Hän on sitä mieltä, että kaikki ihmiset ovat vain toistensa vihollisia ja kilpailijoita, ja että on viisainta huolehtia ainoastaan itsestään. Kalle ja Pekka ovat taas johtajaperiaatteen kannalla. He uhraavat osan ajastaan ja tarmostaan antaakseen opastusta toisille sellaisilla aloilla, jotka siinä ovat opastuksen tarpeessa. Ja toisaalta he alistuvat toisten opastettaviksi sellaisilla aloilla, joilla he itse ovat heikkoja ja siis kaipaavat opastusta. He vaihtavat keskenänsä palveluksia: Kalle *johtaa* Pekkaa eteenpäin matematiikassa, ja Pekka *johtaa* Kallea eteenpäin jalkapallopelin alalla.

Pekka ei suinkaan alistu Kallen neuvoihin laskutehtävien suhteen sentähden, että Kalle "käskee", eikä sentähden, että hän pelkäisi Kallea, vaan sentähden, että hän tietää sen olevan hänelle eduksi. Hän tahtoo edistyä, ja Kallen neuvot auttavat häntä siinä.

Jussi on itsekäs ja "koppava". Hän pitää muka itselleen nöyryyttävänä alistua toisen neuvoihin. Hän kuvittelee menettävänsä jotakin, jos hän tuhlaa aikaa toisten auttamiseksi. Ja hän luulee tällöin olevansa oikea "realipoliitikko". Itse asiassa hän on vain lyhytnäköinen. Kun hän ei halua antaa mitään toisille, niin eivät toiset myöskään viitsi antaa hänelle mitään. Lisäksi he pitävät häntä huonona toverina ja vetäytyvät pois hänen seurastaan. Häntä halveksitaan ja inhotaan. Silloin hän katkeroituu ja yrittää ehkä häikäilemättömyydellä tai petoksella hankkia itselleen etuja toveriensa kustannuksella. Hän voi siinä joskus onnistuakin, mutta tätä tietä saavutetut tulokset eivät tuota hänelle mitään todellista tyydytystä. Sillä mikään ei anna ihmiselle suurempaa onnen tuntoa kuin tietoisuus siitä, että hänestä pidetään. Ja tätä onnea ei saada ilmaiseksi, eikä sitä voida väkivallalla ottaa. Se on ansaittava.

Kuten tämä esimerkki osoittaa, ei johtajaperiaate sovellu ainoastaan johonkin Hitleriin tai Mussoliiniin, vaan se on jokapäivän ja jokamiehen asia. Johtajaperiaate merkitsee urhautumista, toisten ihmisten palvelemista. Se on suhtautumista määrätyllä tavalla elämään ja kanssaihmisiinsä.

Johtajaperiaate vaikuttaa politiikassa aivan samalla tavalla kuin koululaisten keskuudessa. Liberalistinen poliitikko voi Jussin tavoin itsekkäistä syistä häikäilemättömyydellä tai petoksella hankkia itselleen tai omalle ryhmälleen tilapäisiä etuja, mutta hänestä ei pidetä. Hänen oman ryhmänsäkin liberalistisesti ajattelevat jäsenet tietävät, että hän pitää heidän puoltaan vain niin kauan kun tämä on hänelle edullista, mutta vastakkaisessa tapauksessa pettää heitäkin.

Jussimme tapainen liberalisti ei halua auttaa toisia, mutta toisia käskeä hän kyllä haluaa. Ja hänen kielenkäytössään "johtaja" ei merkitsekään "auttaja" vaan juuri "käskijä". Lisäksi Jussi-liberalisti ei jaksa edes käsittää, etteivät kaikki ihmiset ole hänen kaltaisiaan. Hitleriä ja Mussolinia hän pitää ainoastaan samanlaisina vallantavoittelijoina kuin hän itse on, vain sillä erolla, että he ovat muka vallantavoittelussaan paremmin onnistuneet. Ja sentähden hän heitä kadehtii ja vihaa. Hän ei näe, eikä halua nähdä, että he ovat sekä tahtoneet että pystyneet antamaan kansoilleen paljon enemmän kuin hän itse, ja että he juuri siitä syystä ovat saavuttaneet kansojensa jakamattoman suosion. Jussi-liberalisti-raukka on samassa asemassa kuin rukkaset saanut kilpa-kosija, sillä onhan tunnettua, ettei kukaan ole niin onneton ja katkeroitunut kuin epäonnistunut kosija. Mutta Jussi-liberalisti ei edes ansaitse sääliä, sillä hänen itsekkyytensä, hänen väärä suhtautumisensa elämään ja ihmisiin, on hänen epäonnistumisensa ainoa syy.

Puolue-politiikassamme näemme melkein yksinomaan näitä Jussi-tyyppejä. He haluavat "tulla johtajiksi" voidakseen herrastella ja loistaa ihmisten silmissä ja saadakseen itselleen tuloja tuottavia toimia. Siinä tarkoituksessa he perustavat puolueita, ryhmiä ja nurkkakuntia ja keräävät ympärilleen "kannattajia", joita he houkuttelevat "johtonsa" alle tunnetulla kehoituksella: "liittykää meihin puolustamaan yhteisiä etujanne!" He vetoavat siis ainoastaan toistenkin ihmisten itsekkyyteen, ja tätä he taaskin luulevat "realipolitiikaksi". Joka toisessa "johtajaksi" pyrkijässä he näkevät ainoastaan kiusallisen kilpailijan, jonka he haluavat työntää pois tieltään. Tässä keskenäisessä kilpailussa nuo "johtajiksi pyrkijät" sitten kuluttavatkin suurimman osan siitä ajasta ja tarmosta, mikä heidän pitäisi käyttää kanssaihmistensä todelliseen edesauttamiseen. Ja kun he alituisesti tuhlaavat voimiansa tähän, niin he eivät milloinkaan pysty täyttämään niitä lupauksia, millä he ovat keränneet itselleen "kannattajiaan" — puhumattakaan siitä, etteivät he myöskään halua uhrata mitään lupauksiensa täyttämistä varten.

"Demokratia" merkitsee tällaisen Jussi-liberalistin mielestä myöskin jotakin aivan toista kuin kansan itsemääräämisvaltaa — se merkitsee, ettei muka kukaan saisi estää häntä tuossa "johtajaksi pyrkimisessä" — esimerkiksi esittämällä pätevyysvaatimuksia taikka vaatimalla häneltä uhrautuvaisuutta. Siinä on syvin syy minkätähden meidän "demokraattiset" poliitikot niin raivoisasti vihaavat Saksan, Italian ja Espanjan uutta suuntaa, joka kansojen ehdottomalla suostumuksella esittää juuri nuo vaatimukset.

Adolf Hitler ei alkanut poliittista työtään perustamalla uuden puolueen ja julistamalla itsensä sen "johtajaksi". Hän liittyi jo toimivaan, silloin hyvin harvalukuiseen ja vaatimattomaan nurkkakuntaan, pyytäen, että hänellekin annettaisiin siinä joitakin tehtäviä. Sellaisia annettiinkin hänelle, ja hän selviytyi niistä niin loistavasti, että hänen toverinsa jonkin ajan kuluttua vaistomaisesti nostivat häntensä ja sanoivat hänelle "Heil Hitler (s. o. "terve Hitler") johda sinä meitä!" Hän tuli siis auttamaan, eikä käskemään. Ja juuri sentähden nuo toiset pyysivät ja kehoittivat häntä ottamaan käskyvallan käsiinsä. He olivat käytännössä tulleet vakuutetuiksi siitä, ettei hän liittynyt heihin käskemisen vaan auttamisen halusta, ja sentähden he pitivät hänestä ja luottivat häneen. Noista sanoista tuli sitten koko Saksan kansan tunnussanat. Niissä kuvastuu määrätty henki ja määrätty periaate: "Siltä, joka oman itsensä vuoksi tavoittelee käskyvaltaa, se on kiellettävä, mutta sille, joka tulee epäitsekkään auttamisen merkeissä, on käskyvalta juuri annettava." Tämän tuntee jokainen saksalainen vaistomaisesti huutaessaan "Heil Hitler". Tässä hengessä on Adolf Hitler saavuttanut sen, mitä mikään liberalisti ei koskaan voi saavuttaa: hän ei hallitse "kannattajiensa suostumuksella" vaan kansansa *vaatimuksesta*.

Suomeen on yritetty perustaa useampia pienempiä ja suurempia ryhmiä ja järjestöjä, jotka taistelevat tai ovat taistelevinaan uuden suunnan puolesta. Mikään niistä ei ole vielä päässyt kovinkaan pitkälle, ja useimmat ovat sortuneet jo alkutaipaleelleen. Syyt ovat olleet monenlaiset, mutta tärkeimpänä syynä lienee ollut, että niissäkin on ollut aivan liian paljon "johtajiksi pyrkijöitä". Kaikkien, joita uusi suunta kiinnostaa, kannattaisi sentähden muistaa, että:

Joka haluaa olla johtajana, hän kavaltaa johtajaperiaatteen.

Helsingin Kauppakirjapaino Oy — 1939